

Een toekomst voor Vlaanderen

**Programma en standpunten
van het
Vlaams Blok**

1. VLAANDEREN ONAFHANKELIJK

Volk wordt staat

Het Vlaams Blok is een nationalistische partij. Wij vinden dat de eigenheid van ons volk, van élk volk, zo waardevol is dat ze mag beschermd worden. Voor ons heeft bovendien elk volk ook het recht om zélf over zijn lot te beslissen. Niet alleen de Denen, de Portugezen of de Polen, maar ook de Eskimo's, de Papoea's, de Basken en de Ieren, én de Vlamingen.

Daarom eist het Vlaams Blok, van bij zijn oprichting, zonder omwegen de onafhankelijkheid van Vlaanderen. Alleen in een vrije Vlaamse staat kunnen wij zélf onze toekomst uitstippelen. Een onafhankelijk Vlaanderen is en blijft dan ook het eerste programmapunt van het Vlaams Blok.

Verdwaald in het Belgische doolhof

België is niet het juiste kader om Vlaanderen voluit tot ontplooiing te laten komen. Op dertig jaar tijd kende ons land niet minder dan vijf staatshervormingen. Die hebben vooral geleid tot een doolhof waarin zelfs specialisten hun weg niet meer vinden. België telt nu zes regeringen met in totaal een stuk of zestig ministers. Er zijn 7 parlementen en ongeveer 500 parlamentsleden. Maar worden we nu beter bestuurd? Zijn de Vlamingen al baas in eigen huis? Neen, voor elke belangrijke beslissing hebben we nog altijd de goedkeuring van de Walen nodig. Of het nu gaat om de politiehervorming, de spoorwegen, belastingvermindering, de hervorming van het gerecht... Zelfs als wij van 11 juli een wettelijk erkende feest- en verlofdag willen maken, hebben we daar nog altijd de toelating van de Franstaligen voor nodig.

Het is duidelijk. Het Belgische federalisme werd uitgevonden om de Belgische constructie te redden. En om de jaarlijkse transfer van méér dan 11 miljard euro van Vlaanderen naar Wallonië veilig te stellen.

Het topje van de ijsberg

De problemen tussen Vlamingen en Walen zijn eindelijk opgelost. Dat zeggen de regeringspartijen tenminste, en de bevriende pers kakelt het vrolijk na. En bovendien, de mensen liggen niet wakker van dat 'gedoe'. Ook dat wordt voortdurend gezegd. Maar het gaat nochtans om onze rechten als Vlamingen en om geld, veel geld. Ons geld... Enkele voorbeelden:

- **Verkeersboetes:** Sinds 1998 registreren talrijke onbemande camera's in Vlaanderen verkeersovertredingen. In 1999 stelden die meer dan 30.000 overtredingen vast. Terwijl de Vlamingen zo al meer dan 4,96 miljoen Euro (200 miljoen Bef) in de schatkist hebben gestort, moest in 2000 de eerste camera in Wallonië nog in gebruik worden genomen. Het fabeltje dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet, mag u vergeten.
- **Elektriciteit:** De Vlaamse regering stelde niet zo lang geleden voor om elk Vlaams gezin jaarlijks 500 kWh gratis elektriciteit te geven. Maar dat was niet naar de zin van de Waalse staatssecretaris voor Energie Deleuze, die er meteen een stokje voor stak. De Walen bepalen uw factuur, betalen mag u zelf.
- **NMBS:** De komende jaren mogen wij 17,5 miljard euro (700 miljard BEF) betalen om onze treinen te laten rijden. Onder Belgische vlag, wat betekent dat de Franstaligen blijven profiteren van de

voor hen gunstige 60-40 verdeelsleutel. Intussen wacht Antwerpen nog altijd op de aanleg van een tweede spoortoegang naar de haven, de economische motor van Vlaanderen.

- **Sabena & SNBA:** Onze nationale luchtvaartmaatschappij is nooit een echt succes geweest. Verziekt door een fout management, politieke benoemingen en verspilzucht. Toen Sabena wou samengaan met het Nederlandse KLM werden die plannen door de Franstaligen en het Hof afgeschoten. Het was immers onaanvaardbaar dat het Nederlands in Zaventem en in het bestuur de voertaal zou worden. Het faillissement was onvermijdelijk. Om de Belgische driekleur in de lucht te houden, werd al die jaren meer dan 2,48 miljard euro (100 miljard BEF) gepompt in Sabena. Belastinggeld. Maar dat mocht allemaal niet baten. Meer dan 7.000 werknemers mochten op zoek naar een andere job. Dat de graven Davignon en Lippens - met de ruggensteun van Laken - konden doorgaan met SNBA, bewijst dat de Franstaligen koste wat het kost baas willen blijven in Zaventem. Bovendien is de voorkeursbehandeling van Ryanair en Charleroi (zogenaamd *Brussels South*) stuitend.
- **Werkloosheid:** Vlaamse werklozen worden strenger aangepakt dan hun Waalse collega's. Hoewel Vlaanderen maar goed is voor 32% van de totale werkloosheid in ons land, neemt het toch 56% van alle meldingen van niet-werkwilligheid voor zijn rekening en 72% van alle sancties. Wallonië is goed voor 52% van de totale werkloosheid, maar tekent slechts verantwoordelijk voor 9% van alle meldingen van niet-werkwilligheid en 10% van alle sancties. Vlaanderen bekostigt met andere woorden de Waalse werkloosheid.
- **Tijdskrediet:** In januari 2002 blokkeerde de Waalse regering de Vlaamse tijdskrediet-premies. Het tijdskrediet is de vroegere loopbaanonderbreking. De Vlaamse premies zouden een aanvulling zijn op de federale uitkeringen en ten goede komen aan mensen die op het einde van hun loopbaan halftijds willen werken, zich willen bijscholen of een ziek familielid willen verzorgen. Na het Waalse verzet werd een typisch Belgisch compromis uitgewerkt waarbij twee van de vijf Vlaamse premies gefederaliseerd worden. De Vlaamse belastingbetaler mag met andere woorden meebetalen voor de Waalse premies. Eerder hebben de Franstaligen ook al strijd gevoerd tegen een Vlaamse zorgverzekering.

En dat zijn nog maar de kruimeltjes. Over naar ...

Het grote werk ... 11 miljard euro (452 miljard BEF)

De miljardenstroom van Vlaanderen naar Wallonië en de omvang ervan behoren tot de best bewaarde geheimen in dit land. Maar Leuvense professoren en specialisten van de KBC-bank berekenden dat het om honderden miljarden franken gaat.

Als we een optelsom maken van de transfers in de sociale zekerheid, de begroting, de financiering van gewesten en gemeenschappen en de geschatte transfer in de staatsschuld, dan komen we uit op het duizelingwekkende bedrag van 11 miljard euro of ruim 452 miljard BEF.

Stel u voor: elk Vlaams gezin doet om de twee jaar een gezinswagen cadeau aan de Walen. Waanzin! Geen wonder dat Wallonië zich met hand en tand blijft verzetten tegen een mogelijke splitsing van de sociale zekerheid.

Een wereld van verschil

Zonder toestemming van de Walen (en dus van de PS) gebeurt er niets in dit land. Geen Vlaamse zorgverzekering of tijdskrediet. Geen grondige hervorming van politie en justitie. Geen regeling voor spijtoptanten. Geen nieuwe wet op de jeugdcriminaliteit. Het verschil tussen Vlaanderen en Wallonië wordt nochtans met de dag groter. Politie, justitie, verkeersveiligheid... Je kan vandaag geen politiek probleem meer bedenken of de oplossingen die Vlaanderen voorstelt, staan lijnrecht tegenover diegene die de Franstaligen verkiezen. De cultuurkloof is niet meer te overbruggen.

Dat Dutroux, de beruchte Waalse kindermoordenaar, elke maand 2000 euro (80.000 BEF) incasseerde via een invaliditeitsuitkering zonder gedegen controlesysteem - geld dat hij gebruikte om huizen op te kopen en ontvoerde meisjes op te sluiten -, is typerend voor de Waalse sociale zekerheid.

Zo worden 90% van de processen-verbaal voor sociale fraude in Charleroi zonder gevolg geklasseerd, in Hasselt is dat maar 6%.

In de bouwsector gebeuren 82% van de controles op de BTW-wetgeving in Vlaanderen. In Wallonië 17% en in Brussel 1%.

Bevallen in Wallonië is maar liefst 30% duurder dan in Vlaanderen.

En zo kunnen we nog wel een tijdje doorgaan.

De oude Belgische ziektes van politieke benoemingen, corruptie en vriendjespolitiek hebben diep wortel geschoten in Wallonië en lijken onuitroeibaar.

Lambermont, alweer een beschamende nederlaag

Men zal het zich nog herinneren: toen de VLD nog in de oppositie zat, sprak zij straffe Vlaamse taal. Zo eisten Verhofstadt en consorten een verregaande en fundamentele staatshervorming, waarbij heel wat bevoegdheden van België naar Vlaanderen en Wallonië moesten worden overgeheveld en een verregaande fiscale autonomie werd geëist. Mede door deze sterke Vlaamse profilering van de VLD eiste het Vlaams Parlement in 1999 in een zeldzame bui van eensgezindheid een fiscale autonomie van 50% en een splitsing van bepaalde delen van de sociale zekerheid.

Maar daar kwam met het fameuze Lambermontakkoord niets van in huis. Van haar vroegere kordate Vlaamse taal herinnerde de VLD zich plotseling niets meer, zodat dit akkoord in hetzelfde bedje ziek bleek te zijn als alle voorgaande staatshervormingen. In ruil voor bevoegdheidsverdelingen die ook Wallonië ten goede komen, moest Vlaanderen andermaal zware toegevingen doen.

Terwijl de Zwitserse kantons over 53% van de eigen middelen kunnen beschikken en de Duitse deelstaten over 62%, kreeg Vlaanderen amper 26%. De kruimels, zeg maar.

Het Lambermontakkoord kon in Vlaanderen dan ook niet op veel steun rekenen en werd door de hele Vlaamse Beweging hardnekkig maar tevergeefs bestreden. In het parlement haalde het akkoord aan Vlaamse zijde maar nipt een meerderheid. De Franstaligen stemden unaniem vóór het akkoord. Dat hoeft niet te verbazen, want zij hebben de buit binnengehaald.

De Franse gemeenschap krijgt extra miljarden. Hun geldverslindende onderwijs – met drie ministers het duurste maar lang niet het beste van Europa - is weer even gered, zodat de ‘Vlaamse’ politici zonder slag of stoot hun belangrijkste drukmiddel uit handen hebben gegeven. Bovendien wordt aan het perverse mechanisme van de geldstromen niet geraakt en werd de gevreesde splitsing van de sociale zekerheid nog maar eens geblokkeerd.

En alsof dat allemaal nog niet erg genoeg zou zijn, wordt Brussel meer dan ooit in de steek gelaten door Vlaanderen. In het kader van de strijd tegen het Vlaams Blok hebben de ‘Vlaamse’ partijen er hun wettelijke blokkeringspositie opgegeven. Van een ernstig gewaarborgde Vlaamse aanwezigheid in het bestuur van Brussel en de gemeenten is geen sprake.

Het is onduidelijk of de ‘Vlaamse’ partijen zullen weigeren het zogenaamde ‘minderhedenverdrag’ te ondertekenen. Indien dit verdrag wordt goedgekeurd, dan volgt hieruit dat de Franstalige inwijkelingen in de Vlaamse rand rond Brussel zich niet hoeven aan te passen, maar het statuut van *beschermde minderheid* zullen genieten.

Solidariteit, ja maar ...

Zijn wij tegen een rechtvaardige vorm van solidariteit? Nee, natuurlijk niet. Willen wij Wallonië veroordelen tot de bedelstaf? Nee, verre van. Maar de miljardenstroom van Vlaanderen naar Wallonië heeft onaanvaardbare afmetingen en ondoorzichtige vormen aangenomen. En wat meer is, de onafgebroken injectie van Vlaams geld heeft de Waalse problemen niet opgelost, integendeel.

Het is duidelijk dat Vlaamse onafhankelijkheid niet alleen dringend noodzakelijk is om onze eigen welvaart veilig te stellen, maar ook om Wallonië aan te sporen eindelijk eens een andere politiek en een gezond financieel beleid te voeren.

Wat journalist Eric Donckier in het *Belang van Limburg* (28 juli 2001) schreef, geeft goed weer wat er leeft in Vlaanderen: *”Wij Vlamingen hebben geen enkel probleem om solidair te zijn met onze Franstalige vrienden. Wij hebben er wél problemen mee wanneer van ons geprofiteerd wordt, wanneer men nationale regelgeving aan zijn laars lapt en nationale geldpotten misbruikt om de eigen zakken te vullen. Zoals in de werkloosheidsverzekering, zoals in de gezondheidszorg, zoals ... in de hele sociale zekerheid. Voor de Franstaligen is de Belgische staat een door de Vlamingen gefinancierde melkkoe en ze zijn er op georganiseerd om die maximaal te melken. De Waalse socialisten hebben hun volk zo lang geleerd het handje open te houden en dank u te zeggen dat het nu zelfs hun tweede natuur is geworden. Ons niet gelaten, maar niet langer op onze kap. Daarom: splitsen die boel.”*

Wat met Brussel en de Rand?

Brussel is het ultieme chantagemiddel om de Vlamingen in de Belgische pas te laten lopen. Als Vlaanderen kiest voor onafhankelijkheid verliezen we Brussel, heet het dan.

Maar de realiteit is dat Brussel juist binnen het Belgische staatsverband onherroepelijk dreigt verloren te gaan. De taaltoestanden in de Brusselse ziekenhuizen - Vlamingen kunnen zich niet in het Nederlands verstaanbaar maken - zijn ronduit wraakroepend en het Franstalige imperialisme wurgt in ijltempo het Vlaamse karakter van de faciliteitengemeenten. Ook daarom moeten we nu voor onafhankelijkheid kiezen.

In een onafhankelijk Vlaanderen blijft Brussel onze hoofdstad. Het Nederlands moet er opnieuw een volwaardige rol krijgen. De Franstaligen in Brussel – overwegend verfranste Vlamingen - krijgen waarborgen voor hun taal- en culturele rechten.

De taalfaciliteiten in de Vlaamse Rand en in de taalgrensgemeenten – ingevoerd om de Franstalige inwijkelingen de kans te geven om zich in te burgeren - moeten uiteraard onmiddellijk verdwijnen. Wie zich blijvend in Vlaanderen wil vestigen moet de Nederlandse taal leren.

Regio of staat in Europa

Worden de Vlaamse belangen op Europees vlak krachtig genoeg verdedigd? Neen, want België is lid van de EU, en iedereen die België vertegenwoordigt in de Europese instellingen wordt verondersteld de Belgische belangen, en niet de Vlaamse, te behartigen. Ook in onze relaties met Europa heeft België dus geen enkele meerwaarde voor Vlaanderen, we komen er zelfs niet aan onze trekken.

Er wordt wel eens beweerd dat België zal ‘verdampen’ in het één wordende Europa. Sommige Vlamingen stellen dan ook al hun hoop op een Europa van de regio’s, maar dat is niet meer dan een illusie. Regio’s tellen in Europa niet mee, zodat Luxemburg of Malta nog altijd zwaarder zullen wegen dan Catalonië of Vlaanderen. De EU-verdragen kennen enkel soevereine staten. Een regio die wil meetellen moet staat worden. Enkel staten nemen deel aan het EU-beslissingsproces.

Als Vlaanderen en Wallonië soevereine staten worden in de plaats van België, dan zal de uitgebreide EU van 26 lidstaten 12 landen tellen die kleiner zijn dan Vlaanderen, zelfs 6 die kleiner zijn dan Wallonië. Vlaanderen heeft dan recht op 15 of 16 zetels in het Europese Parlement en 8 of 9 stemmen in de Raad van Ministers, net minder dan Oostenrijk, maar meer dan Slovakije, Denemarken en Finland.

Vlaanderen moet Europa voorbereiden op een vreedzame opdeling van België. Vlaanderen moet Europa warm maken voor een uitdagend en dynamisch project, voor de komst van een nieuwe, moderne staat in het hart van Europa.

10 argumenten vóór Vlaamse onafhankelijkheid

De Vlaamse onafhankelijkheid is een principekwestie. Enkel in een onafhankelijke staat kunnen we zelf over ons lot beslissen. Bovendien is elke stem voor het Vlaams Blok een krachtig signaal dat de diefstal van Vlaamse welvaart niet langer mag blijven duren en dat Vlaanderen op eigen benen moet kunnen staan.

Als het Vlaams geld in Vlaamse handen blijft kunnen wij eindelijk ...

- 1) **de fiscale discriminatie van gehuwden** afschaffen
- 2) **een ouderschapsinkomen voorzien** voor de thuiswerkende ouder
- 3) **meer kindergeld** uitbetalen
- 4) **een Vlaamse zorgverzekering** uitbouwen die alle niet-medische kosten dekt
- 5) **rechtvaardige pensioenen** voor iedereen uitbetalen
- 6) **pensioenfondsen** oprichten om de pensioenen betaalbaar te houden en veilig te stellen, en om de economie te stimuleren
- 7) **de loonlasten op arbeid** gevoelig verlagen zodat onze economie weer kan concurreren met het buitenland en werknemers op het einde van de maand meer overhouden in hun loonzakje
- 8) **de criminaliteit** effectief bestrijden door meer middelen uit te trekken voor politie en justitie
- 9) **de verloedering** van wijken tegengaan en onze steden weer leefbaar maken
- 10) **de investeringen van de overheid** optrekken, om de kwaliteit en het aanbod van het openbaar vervoer te verbeteren en het mobiliteitsprobleem aan te pakken

... en nog veel meer van dat. Kortom, met Vlaams geld in Vlaamse handen kan Vlaanderen eindelijk een eigen beleid voeren.

KORT

Het Vlaams Blok is een nationalistische partij, die vindt dat elk volk over zijn eigen lot moet kunnen beschikken. Daarom eisen wij:

- ***de onafhankelijkheid van Vlaanderen***
- ***het stopzetten van de geldstromen van Vlaanderen naar Wallonië***
- ***Brussel, hoofdstad van een onafhankelijk Vlaanderen***
- ***Afschaffing van de faciliteitenregeling in de Rand en de taalgrensgemeenten***
- ***Vlaanderen, volwaardige lidstaat van de Europese Unie***

2. DEMOCRATIE

Als we de traditionele partijen en de media mogen geloven, zijn er in dit land twee soorten partijen. Aan de éne kant heb je de ‘democratische’ partijen - en dat zijn zij - en aan de andere kant de ‘ondemocratische’ - en, hoe raadt u het, dat zijn wij. Argumenten of bewijzen om die theorie te staven, werden tot op vandaag nog niet geleverd. Maar zoals de spreuk zegt: als het niet waar is, blijft het wel leuk gevonden.

Het verhaal over het ‘ondemocratische’ Vlaams Blok is een hardnekkig en zorgvuldig gekoesterd sprookje dat de politiek handig herleidt tot een western met cowboys en indianen, met ‘goeden’ en ‘slechten’. En zoals dat in een western gaat, op de slechten wordt naar hartelust geschoten. Dat het Vlaams Blok een bedreiging zou vormen voor het voortbestaan van de democratie is nochtans niet meer dan een dwaze leugen. Een voorwendsel dat het beruchte cordon sanitaire moet rechtvaardigen.

Gekozen door en voor het volk

Het Vlaams Blok is ontstaan als reactie op de Vlaamse toegevingen en de al te linkse koers van de Volksunie. Aanleiding hiertoe was het afsluiten van het Egmontpact in 1977, een voor de Vlamingen vernederend communautair akkoord, dat met medewerking van de Volksunie tot stand was gekomen. Uit het verzet hiertegen ontstonden twee nieuwe politieke formaties: de Vlaams Nationale Partij van Karel Dillen en de Vlaamse Volkspartij van Lode Claes. Onder de noemer ‘Vlaams Blok’ gingen zij samen naar de verkiezingen van 1978, en zouden vervolgens samensmelten onder dezelfde naam.

25 jaar later heeft het Vlaams Blok een hele weg afgelegd. In 1985 was het nog een mini-partijtje met amper 1,4% van de stemmen.

Het eerste succes kwam er in 1987 toen de partij meer dan 100.000 stemmen kreeg. Maar de historische doorbraak liet op zich wachten tot 1991. Op 24 november behaalde het Vlaams Blok meer dan 400.000 stemmen. In 1999 zijn dat er al meer dan 600.000 geworden.

Het Vlaams Blok is een bij uitstek democratisch fenomeen, groot geworden dankzij de uitdrukkelijke wil van de kiezer. In een democratie heeft die kiezer immers het recht om in de stembus zijn oordeel uit te spreken over het beleid dat de regering heeft gevoerd. Hij kan dat goedkeuren, maar hij mag ook zijn afkeuring laten blijken. Als traditionele partijen en journalisten vandaag laatdunkend spreken over ‘foertstemmers’ (Yves Desmet in de krant *De Morgen*) getuigt dat dus niet echt van respect voor de kiezer en de democratie.

Het Vlaams Blok kan rekenen op een zeer trouw kiespubliek. Meer en meer Vlamingen voelen zich aangesproken door ons partijprogramma. Met duidelijke standpunten over onafhankelijkheid, vreemdelingenbeleid, criminaliteit ... heeft het Vlaams Blok zich een vaste plaats verworven in de Belgische politiek. Van een partij die in Vlaanderen goed is voor meer dan 15% van de kiezers kan het bestaansrecht nog moeilijk betwist worden.

Het volk beslist

De principiële houding van het Vlaams Blok is ondubbelzinnig. Van bij zijn ontstaan heeft het Vlaams Blok uitdrukkelijk gekozen voor de democratie als politiek model. Die keuze werd nog eens onderlijnd en verrijnd op het Vlaams Blok-congres van 8 juni 1996: *”Het Vlaams Blok is voorstander van de parlementaire democratie. Daaronder begrijpen wij een staatsvorm waarbij het volk wordt geregeerd door*

gekozen vertegenwoordigers uit eigen rangen.” Het congresmotto was: *”Meer democratie in een vrij Vlaanderen. Het volk beslist.”* Het volk beslist. Dat is meteen de kern van het Vlaams Blok-standpunt.

Het parlement in plaats van de achterkamertjes!

Het parlement is de drager van de democratie. Of tenminste dat zou zo moeten zijn. Maar in België ligt de échte macht al lang niet meer bij de verkozen vertegenwoordigers van het volk. De echte beslissingen worden ergens anders genomen, in kastelen of achterkamertjes, in regering of ‘kernkabinet’, op hoofdkwartieren van partijen. Vaak onder invloed van drukingsgroepen zoals vakbonden, ziekenfondsen, kerk of loge, het paleis.

Het Vlaams Blok vindt dat het parlement zijn rol ten volle, vrij en ongebonden, moet kunnen spelen en wil het parlement dan ook herwaarderen.

In het verleden hebben parlementaire onderzoekscommissies in ons land nuttig werk geleverd, denk maar aan de Commissie-Dutroux, de Dioxine-Commissie en de Ruanda-Commissie. Toch stellen wij vast dat de regeringspartijen de conclusies en aanbevelingen van dergelijke commissies vaak gewoon naast zich neerleggen of dat deze commissies netelige kwesties (zoals bvb. de rol van het Hof) niet mogen onderzoeken. Wat ons betreft is dat vanuit democratisch oogpunt onaanvaardbaar.

Het Vlaams Blok is ook voorstander van een *ethische code* voor parlementsleden. Na elke verkiezing dienen zij een verklaring te onderschrijven waarbij zij er zich toe verbinden een aantal afspraken te respecteren in verband met het cumulverbod, politiek dienstbetoon, het afleggen van een vermogensverklaring.

Een bindend referendum

Lang vóór Guy Verhofstadt en andere partijen uitpakten met het begrip *directe democratie* koos het Vlaams Blok al voor meer inspraak van de bevolking. Een uitgelezen middel daartoe is het referendum. Ondanks talloze fraaie beloftes hebben de zogenaamde ‘democratische’ partijen daar nog niet veel werk van gemaakt. Op een zeldzame uitzondering na, zoals over de bouw van een parkeergarage of de invoering van een snelheidsbeperking in een bepaalde gemeente. In Vlaanderen lijkt de weg intussen vrijgemaakt voor een volksraadpleging, maar die wordt in elk geval niet bindend. Wat voor zin heeft een referendum als de traditionele partijen het resultaat zomaar naast zich neer kunnen leggen. Zou het kunnen dat de zelfverklaarde ‘democraten’ bang zijn geworden van de kiezer?

Democratie is voor ons meer dan de verplichte vierjaarlijkse stembusgang, waarna de regeringspartijen gewoon hun zin kunnen doen. Niet zelden tegen hun eigen programma of verkiezingsbeloften in. Het is een publiek geheim dat de standpunten van de heersende politieke klasse – bvb. in verband met immigratie, drugs, criminaliteit, ethische kwesties - vaak sterk afwijken van wat er bij de bevolking leeft. De parlementaire democratie schiet inzake democratische legitimering op een aantal punten dan ook schromelijk tekort. Het is duidelijk dat naast de parlementaire vertegenwoordiging een bijsturing of verfijning van de democratie wenselijk of zelfs noodzakelijk is.

Om het volk meer te betrekken bij de besluitvorming, kiest het Vlaams Blok voor een bindend referendum over belangrijke vraagstukken. Wij denken daarbij bijvoorbeeld aan het stemrecht voor vreemdelingen of een gedoogbeleid voor drugs. In een democratie moet élk thema het onderwerp kunnen uitmaken van een volksraadpleging. Het volk beslist.

Meer democratie via de gemeenten

Voor het Vlaams Blok houdt democratie ook in dat er een duidelijke bevoegdheidsverdeling moet komen tussen de Vlaamse overheid en de gemeenten. In principe pleiten wij ervoor dat bevoegdheden worden toegewezen aan een zo laag mogelijk bestuursniveau, behalve als blijkt dat de taak niet op dat niveau vervuld kan worden. Die keuze wordt doorgaans aangeduid met het begrip ‘*subsidiariteitsbeginsel*’. Het komt er eenvoudig op neer dat de beslissingen zo dicht mogelijk bij de betrokken mensen zelf worden genomen.

Meer democratie in de gemeente houdt voor het Vlaams Blok ook in dat de burgemeester rechtstreeks wordt verkozen door de bevolking. Zonder handige trucjes om het Vlaams Blok van de macht te houden en de kiezer buiten spel te zetten.

Een heet hangijzer: de koning

Moet de koning boven de politiek staan? Kiezen wij voor een protocolaire functie naar Scandinavisch model? Of hebben wij *überhaupt* nog wel een koning nodig? De rol van het koningshuis is lang een taboe geweest in dit land. Maar de jongste tijd komt het debat schoorvoetend op gang. De inmenging van het paleis in (nog niet opgehelderde) politieke dossiers zoals de moord op Lumumba, de volkerenmoord in Ruanda en meer recent de overname van de Generale Bank en het faillissement van Sabena, is daaraan zeker niet vreemd. Ook de gebrekkige kennis van het Nederlands en de klaarblijkelijke onwil om het te leren, stuiten in Vlaanderen steeds meer op protest.

Een prinselijk huwelijk of de blijde geboorte van een troonopvolgster leveren zonder twijfel nog wel mooie plaatjes op. Maar hoe kan je, los van de zeemzoete *Sisi-romantiek*, als democraat verantwoorden dat het hoogste gezag van een land wordt toegewezen aan iemand, niet omdat hij daartoe bekwaam is of door het volk uitverkoren, maar omdat hij toevallig in de juiste wieg lag?

Het Vlaams Blok kiest principieel voor een verkozen staatshoofd en de republiek.

Rechten en vrijheden

In een democratie zijn bepaalde grondrechten gewaarborgd en afdwingbaar voor een rechtbank. Op 15 december 2001 hield het Vlaams Blok een *onafhankelijkheidscongres* waar onder meer een ontwerp van Vlaamse Grondwet werd voorgesteld. De Grondwet omvat de rechten waarvan iedereen die op ons grondgebied is gevestigd kan genieten. De voornaamste daarvan zijn:

- het recht op vrije meningsuiting
- het informatierecht en het verbod op censuur
- het recht op vereniging
- de vrijheid van godsdienst en levensovertuiging
- de vrijheid van onderwijs

In de strijd tegen het Vlaams Blok worden een aantal van die fundamentele democratische rechten en vrijheden steeds meer in vraag gesteld. Leden en kandidaten van het Vlaams Blok worden uit de vakbond gesmeten. Manifestaties van het Vlaams Blok worden verboden, zaaleigenaars bedreigd. Wie is er hier eigenlijk ondemocratisch?

Het Vlaams Blok werd in 2000 ook voor de rechtbank gedaagd door het Centrum-Leman, een instelling die onder de bevoegdheid valt van de eerste minister. Omdat onze politieke tegenstanders er maar niet in

slagen ons via verkiezingen uit te schakelen, roepen ze de hulp van het gerecht in. Inderdaad, zo gebeurt dat ook in de eerste de beste dictatuur. De correctionele rechtbank oordeelde dan ook terecht dat het hier ging om een afrekening, een politiek misdrijf. Aangezien enkel het Hof van Assisen bevoegd is voor de berechting van politieke misdrijven, verklaarde de rechtbank zich onbevoegd.

De media en de democratie

Als ‘vierde macht’ spelen de media een belangrijke rol in ons leven. Zo worden ze wel eens ‘de waakhond van de democratie’ genoemd. De vraag is of ze dat in ons land nog wel zijn.

Persvrijheid en vrije meningsuiting zijn belangrijke pijlers van de democratie. Maar in België rekent de pers het tot haar taak de derde partij in Vlaanderen dood te zwijgen of te vuur en te zwaard te bestrijden. Onze standpunten worden niet weergegeven of verdraaid, parlementaire initiatieven komen niet aan bod en de tijd dat partijkopstukken in een interview hun kijk op de actualiteit mochten geven, behoort tot een verleden. De pers zélf legt dus de vrije meningsuiting aan banden.

Vrij recent pakte de VRT nog uit met een nota: *”De VRT en de democratische samenleving”*. Daarin staat nu zwart op wit te lezen wat elke kijker al lang wist: *”De VRT vindt het verantwoord dat vertegenwoordigers van het Vlaams Blok niet aan bod komen in politieke debatten en – inclusief parlementaire - verslagen.”* Dat de VRT een heilige en vuile oorlog voert tegen het Vlaams Blok wordt in kringen van pers en politiek op applaus onthaald. Maar eigenlijk kan dit natuurlijk niet.

De openbare omroep wordt betaald met overheidsgeld, het geld van de belastingbetaler met andere woorden. Ook de meer dan 600.000 kiezers van het Vlaams Blok hebben recht op eerlijke en correcte informatie. Dit laatste staat trouwens uitdrukkelijk vermeld in haar statuten. De VRT en haar informatie moeten politiek neutraal en onpartijdig zijn. In een democratie doet een openbare omroep niet aan politiek. Dat staatsomroepen gebruikt worden om oppositiepartijen of politieke dissidenten te bekampen is één van die typische kenmerken van een dictatoriaal regime. Blijkbaar is België nu ook al zo’n regime.

Het Vlaams Blok is voorstander van een slagkrachtige, objectieve en onafhankelijke omroep. Wij zijn dan ook bereid tot een behoorlijke financiering voor de openbare omroep. Daar staat dan wel tegenover dat er sluitende waarborgen moeten komen. De VRT moet zich strikt houden aan de regels van de journalistieke deontologie, aan objectiviteit en onpartijdigheid. Als dit niet het geval is, moeten er sancties komen met zo nodig zelfs de intrekking van een gedeelte van de overheidsdotaties.

Het Vlaams Blok volgt met argusogen de concentratievorming in de binnenlandse pers. Voor ons betekenen persvrijheid en democratie immers ook dat elke politieke en maatschappelijke stroming aandacht en weerklank moet krijgen in de pers. Niet alleen in de toekomst, maar ook vandaag. Naast een dosis kritisch zelfonderzoek voor de journalisten dringt zich dus een bindende deontologische code op.

KORT

Het Vlaams Blok is niet voor minder maar voor méér democratie. Daarom pleiten wij voor ...

- ***een herwaardering van het parlement***

- *de naleving van aanbevelingen door parlementaire onderzoekscommissies*
- *de invoering van een bindend referendum voor belangrijke maatschappelijke kwesties*
- *een verkozen staatshoofd dat verantwoording verschuldigd is aan het parlement*
- *absolute garanties voor de vrije meningsuiting*
- *een sterke en onpartijdige openbare omroep*

3. HET GEZIN

Het Vlaams Blok is dé gezinspartij bij uitstek. Als hoeksteen van de samenleving moet het gezin zorgen voor zekerheid, geborgenheid en de opvoeding van de kinderen. Gezinnen vormen de band tussen de generaties, tussen het verleden en de toekomst. Zij zijn het beste kader om normen en waarden door te geven. Een wapen tegen egoïsme en materialisme, tegen onverschilligheid en de toenemende agressie in onze maatschappij. Een gezinsvriendelijk klimaat is dan ook de beste waarborg voor een gezonde samenleving.

De fiscale discriminatie afschaffen

Het huwelijk vormt de stevigste basis voor gezinnen. Daarom is het huwelijk voor het Vlaams Blok één van de fundamenteën, een basisstructuur van onze samenleving. Maar mensen die huwen worden in ons land nog altijd zwaarder belast dan mensen die ervoor kiezen samen te wonen. Dat verschil bedraagt al snel zo'n 6.250 euro (25.000 BEF) per jaar. Voor koppels met kinderen is het verschil nóg groter en ook gepensioneerden zijn de dupe van de onrechtvaardige huwelijkstaks.

Van het opheffen van die discriminatie van het gezin hebben de traditionele partijen nooit echt werk gemaakt. Ook de belastinghervormingen van paarsgroen maken niet echt een einde aan deze discriminatie.

Stop de vergrijzing

Europa wordt de laatste jaren geconfronteerd met een gevoelige daling van het geboortecijfer en een snelle vergrijzing van zijn bevolking. Dat verschijnsel doet zich ook voor in Vlaanderen en neemt stilaan dramatische afmetingen aan. Als wij dat fenomeen niet onder controle krijgen, zal het op termijn niet alleen onze sociale zekerheid ondermijnen, maar bedreigt het zelfs het naakte bestaan en overleven van ons volk.

Er wordt wel eens gezegd dat de massale import van vreemdelingen hiervoor de oplossing vormt. Niet alleen bewijzen ernstige wetenschappelijke studies dat verhaal niet. Wij vinden die massale immigratie vanuit maatschappelijk oogpunt ook ongewenst. Wel moet er dringend werk gemaakt worden van een kind- en gezinsvriendelijk beleid. Een beleid dat het hebben van kinderen niet bestraft, maar weer aantrekkelijk maakt of zelfs aanmoedigt.

Een opvoedersloon

Dat het Vlaams Blok alle vrouwen aan de haard zou willen is een tot op de draad versleten en vals deuntje. Wat wél in ons programma staat, is onze eis voor een opvoedersloon voor de thuiswerkende ouder. Dat dit in de praktijk dikwijls de vrouw is, zal niemand ontkennen. Maar het is niet aan de staat om hierin zijn maatschappelijke visie op te dringen. Het gezin zélf heeft het recht te beslissen of één van beide ouders thuis blijft en zorgt voor de opvoeding van de kinderen.

Wij juichen toe dat man en vrouw vandaag gelijkwaardig zijn. Dat is trouwens een belangrijke verworvenheid in onze Westerse beschaving. We moeten echter vaststellen dat er een nieuwe onvrijheid is ontstaan. Terwijl in vele gevallen één van beide ouders graag thuis zou willen blijven om voor de kinderen te zorgen, is dat in onze huidige samenleving vaak financieel niet mogelijk. We mogen gerust aannemen dat ook een groot deel van de buitenhuis werkende vrouwen meer kinderen wenst, maar daar door tijdgebrek en/of financiële beslommingen uiteindelijk van afziet.

Het Vlaams Blok pleit onder meer daarom voor de invoering van een opvoedersloon. Die uitkering moet afhankelijk zijn van het aantal kinderen en kan oplopen tot 120% van het leefloon van een gezinshoofd voor de opvoeding van drie of meer kinderen. Op deze wijze willen wij de keuzevrijheid herstellen. De keuze tussen drie gelijkwaardige alternatieven: het volwaardige ouderschap, een deeltijdse loopbaan met ruimte voor het gezin of een voltijdse carrière.

Uitkeringen

Het Vlaams Blok pleit er voor dat bij de toekenning van uitkeringen rekening wordt gehouden met de samenstelling van het gezin. Wie een groter gezin heeft, heeft dus recht op een hogere werkloosheidsvergoeding, invaliditeitsbijdrage of leefloon.

De Gezinsbond, de grootste gezinsbeweging in Vlaanderen, moet een plaats krijgen in de Sociale en Economische Raad Vlaanderen. Zo zullen de adviezen van de SERV niet langer zuiver economisch geïnspireerd zijn, maar ook gezinsgericht. In het Overlegcomité Vrouwen moet ook iemand zetelen die de belangen van de thuiswerkende ouder verdedigt.

Kinderbijslag

Kinderen brengen voor hun ouders niet alleen verantwoordelijkheid mee, maar ook zware financiële lasten. Daarom vinden wij dat ouders met kinderen zoveel mogelijk financiële voordelen moeten krijgen.

De kinderbijslag moet in onze ogen een recht van het kind zijn. Dat houdt in dat het bedrag voor elk kind hetzelfde moet zijn, onafhankelijk van het inkomen of het beroepsstatuut van de ouders. De bestaande ongelijkheid inzake kinderbijslag tussen werknemers, ambtenaren en zelfstandigen moet dringend weggewerkt worden. De herverdeling tussen lage en hoge inkomens dient te gebeuren via de fiscaliteit, niet via de kinderbijslag.

Kinderopvang

Het Vlaams Blok pleit voor een degelijke, betaalbare en kwaliteitsvolle kinderopvang. De bestaande voorzieningen moeten worden uitgebreid. De openingstijden moeten beter kunnen inspelen op de vraag en kinderopvangdiensten moeten ziekte of onverwacht overwerk kunnen opvangen. De tarieven voor gezinnen met lage inkomens moeten verlaagd worden.

KORT

Het Vlaams Blok is dé gezinspartij bij uitstek.

Daarom eisen wij:

- ***een gezins- en kindvriendelijk beleid***
- ***de invoering van een opvoedersloon***
- ***een rechtvaardige kinderbijslag voor iedereen***
- ***een goede en betaalbare kinderopvang***

4. VREEMDELINGENBELEID

Wordt het partijprogramma van het Vlaams Blok doorgaans al onvolledig en onjuist weergegeven, dan is dat bij uitstek zo voor het vreemdelingenbeleid. Voor wie de media en onze politieke tegenstanders wil geloven, is het Vlaams Blok er op uit om elke vreemdeling zonder pardon op de eerste de beste boot richting afzender te sturen. Een dwaze karikatuur natuurlijk, maar dat had u al begrepen. Vanwaar komt die frontale botsing van ideeën?

Als Vlaams-nationale partij pleit het Vlaams Blok voor het behoud van onze Vlaamse en Nederlandstalige identiteit en cultuur. Wie er van uitgaat dat elk volk recht heeft op een eigen grondgebied, een plek waar het zichzelf kan zijn, zijn taal kan spreken en zijn waarden en normen kan laten gelden, komt automatisch in aanvaring met de voorstanders van de zogenaamde multiculturele samenleving.

De multiculturele utopie

« Bestaat er ergens ter wereld één zogenaamde multiculturele samenleving? Neen. Er zijn wel landen waar verschillende volkeren of meerdere religies naast elkaar gedijen, maar telkens is er een gemeenschappelijke band, één cultuur, één gemeenschappelijk verleden dat geschiedenis heet. » Tot die nuchtere vaststelling kwam – jaren geleden – niemand minder dan Guy Verhofstadt in zijn fameuze 2^{de} Burgermanifest. Intussen heeft hij zich als eerste minister ontpopt tot een profeet van het multiculturele geloof.

Dat geloof propageert dat de ideale samenleving er een is waar mensen van verschillende afkomst, taal, geloof en cultuur vreedzaam en in de beste verstandhouding naast elkaar zouden wonen. Maar in de praktijk blijft er van die multiculturele utopie niet veel over.

Gettovorming, schoolachterstand, hoge werkloosheid, een onrustwekkend aandeel in de criminaliteit, haast onoplosbare spanningen, gewelddadige conflicten ... De problemen swingen de pan uit. De *multiculturele verrijking* is voor nogal wat inwoners van grote en kleine steden uitgedraaid op een dagelijkse nachtmerrie.

Vlaams Blok doorbreekt taboe

Het Vlaams Blok is de enige Vlaamse partij die het taboe rond het vreemdelingendossier heeft durven doorbreken. Tienduizenden Vlamingen die in hun eigen straat, wijk of stad worden geconfronteerd met onaanvaardbare toestanden vonden bij ons gehoor, steun en de hoop op een oplossing. Wij zijn daar niet beschaamd om, integendeel. Wij hebben het recht te eisen dat gasten onze wetten, onze taal en onze cultuur respecteren. Wij hebben het recht om illegalen en veroordeelde criminele vreemdelingen die misbruik maken van onze gastvrijheid terug naar huis te sturen. En natuurlijk hebben wij het recht om baas te blijven in eigen land.

Gastvrij, maar niet gek

De zogenaamde weldenkenden in pers en politiek willen Vlaanderen vandaag met alle geweld opzadelen met een schuldcomplex. Vlamingen zijn, zo beweren zij, ‘verzuurd’ en ‘bekrompen’, ‘onverdraagzaam’ of ronduit ‘racistisch’... Niets is minder waar. In het verleden hebben wij generaties gastarbeiders uit Spanje, Italië en Polen opgevangen. Zij hebben zich probleemloos geïntegreerd in onze samenleving.

Als er vandaag wrijvingen zijn met immigranten is dat dus zeker niet onze schuld, maar de schuld van een foute politiek en het gebrek aan assimilatiewil bij een aantal van de hier aanwezige vreemdelingen. Maar, er zijn grenzen aan onze draagkracht en onze gastvrijheid. Vlamingen zijn gastvrij, maar niet gek.

Géén immigratieland

De regeringen van de voorbije decennia voerden en voeren nog steeds een echte open-deur-politiek voor vreemdelingen, met een versoepelde nationaliteitswetgeving en de regularisatie van illegalen. Toch blijft het Vlaams Blok ervan overtuigd dat Vlaanderen, net zoals de rest van Europa, geen immigratieland is of mag worden.

In 1974 heeft België, in navolging van andere Europese landen, een immigratiestop afgekondigd. Toch zijn er volgens cijfers van het Nationaal Instituut voor de Statistiek tussen 1974 en 2000 bijna anderhalf miljoen vreemdelingen legaal ons land binnengekomen.

De immigratiestop is dus zo lek als een zeef en precies dat feit wordt nu aangegrepen om meteen maar voor een opheffing te pleiten. De Verenigde Naties en de Europese Unie willen een nieuwe immigratiegolf op gang brengen om de vergrijzing tegen te gaan. En hoewel de werkloosheidsgraad bij Noord-Afrikanen en Turken in Vlaanderen al vijf tot zes keer hoger ligt dan bij de autochtone bevolking, willen werkgevers opnieuw massaal vreemdelingen naar hier halen als goed opgeleide en goedkope werkkrachten. Het is opvallend dat de ‘progressieve’ multiculturele lobby die plannen ondersteunt en dus hand in hand loopt met volbloed kapitalisten. Zij vormen met andere woorden een monsterverbond tegen de samenleving...

Europa in het algemeen en Vlaanderen in het bijzonder zijn het slachtoffer geweest van een ‘wilde immigratie’. Ongeschoolde gastarbeiders en gelukzoekers uit de hele wereld kwamen naar onze contreien want de deuren stonden wagenwijd open. Intussen is de maatschappelijke samenhang ver zoek en van een (multiculturele) samenleving is nauwelijks sprake. In het licht van de huidige problemen is het dan ook onverstandig, om niet te zeggen misdadig, om een nieuwe immigratiegolf te bepleiten. Zo’n golf maakt assimilatie immers niet alleen overbodig maar ook totaal onmogelijk.

De snel-Belg-wet

Net vóór de verkiezingen van juni 1999 bekleog Marc Verwilghen – later minister van Justitie - er zich nog over dat er in ons land toch wel erg soepel werd omgesprongen met het toekennen van onze nationaliteit. *“Er is in het verleden met Belgische identiteitskaarten gesmeten“*, klonk het toen. Na de verkiezingen zette de VLD wel het licht op groen voor de beruchte snel-Belg-wet en deed daarmee net het tegenovergestelde van wat ze haar kiezers had beloofd.

Aan het bekomen van onze nationaliteit is geen enkele eis of voorwaarde meer verbonden. Elke vreemdeling die hier enkele jaren verblijft, kan voortaan op eenvoudige aanvraag Belg worden. België heeft daarmee de twijfelachtige reputatie het land te zijn met de soepelste naturalisatieregeling ter wereld. De gevolgen bleven dan ook niet uit. In maart 2001 raakte bekend dat al vijf keer zoveel vreemdelingen als voordien de Belgische nationaliteit hebben aangevraagd. Op drie en een half jaar regering-Verhofstadt werden meer dan 200.000 vreemdelingen Belg.

Voor het Vlaams Blok is staatsburgerschap meer dan een vodge papier. Daarom pleiten wij voor een verstrenging van de naturalisatiwetgeving. De naturalisatie moet weer de bekroning worden van een geslaagd assimilatieproces.

Staatsburgerschap

Het Vlaams Blok diende in de Kamer van Volksvertegenwoordigers een uitgebreid wetsvoorstel in over de invoering van een Wetboek Staatsburgerschap. Daarmee willen wij een halt toeroepen aan de uitholling van het nationaliteitsbeginsel, die vreemdelingen die dat wensen alleen rechten biedt maar geen plichten. Ons voorstel gaat uit van het beginsel van de *afstamming* dat tot voor enkele jaren de basis was van het Belgische nationaliteitsrecht, en overal ter wereld van kracht is. De toekenning van het staatsburgerschap op grond van de afstamming van een Belgische ouder moet de algemene regel zijn. Naturalisatie moet mogelijk zijn, maar een geslaagde assimilatie is vereist.

Het Vlaams Blok kant zich tegen het meervoudig staatsburgerschap. Vreemdelingen moeten een duidelijke keuze maken. Als zij hun lot willen verbinden aan dat van onze samenleving, moeten zij kiezen voor onze nationaliteit en hun oorspronkelijke (Marokkaanse, Turkse of andere) nationaliteit opgeven.

Burgerschapsproef

Of vreemdelingen voldoen aan de assimilatievoorwaarde kan getest worden in een burgerschapsproef. Daarbij moet in de eerste plaats nagegaan worden of de betrokkene onze taal beheerst. Die taalkennis wordt vandaag overigens al vereist in Nederland, Duitsland, Frankrijk, Groot-Brittannië, Noord-Ierland en Portugal. Ook de kennis van onze geschiedenis, onze gewoonten en gebruiken moet in de proef aangetoond worden.

Minderjarige vreemdelingen van de derde generatie die na 1991 automatisch onze nationaliteit kregen, kunnen eveneens onderworpen worden aan de burgerschapsproef. Het staatsburgerschap kan altijd worden ingetrokken na bewezen fraude of een veroordeling voor zware criminele feiten.

De regularisatie van illegalen

Volgens Europol worden er in Europa jaarlijks zo'n half miljoen illegalen binnengesmokkeld. Ook ons land wordt geconfronteerd met een grote groep illegalen, vreemdelingen die onwettig zijn binnengekomen en die vooral in de grootsteden ondergedoken leven. Politie en justitie staan machteloos. De gewetenloze bendes die hopen geld verdienen in de mensenhandel wrijven zich in de handen.

In plaats van kordaat op te treden, heeft de regering-Verhofstadt een grote regularisatieoperatie doorgevoerd. Het betrof niet minder dan 50.000 mensen, zowat de omvang van een stad als Roeselare. Illegalen werden beloond met een wettige verblijfsvergunning.

Het dossier van de 'sans-papiers', dat jarenlang een marginale eis was van wat extreem-linkse groepjes, werd regeringsbeleid. Moet het nog gezegd worden dat deze maatregel een aanzuigeffect uitoefent op nieuwe illegalen? De paarsgroene regering mag dan wel beweren dat de operatie eenmalig is, maar Nederland, Italië en Spanje zagen zich al genoodzaakt de operatie nog eens over te doen.

Een verstandig asielbeleid

De laatste jaren werd ons land overspoeld door echte of vermeende asielzoekers. In 1990 waren er 13.000 asielaanvragen, in 1999 meer dan 35.000. En in 2000 was dat aantal al opgelopen tot 43.000 aanvragen, goed voor meer dan 60.000 personen, of de omvang van een stad als Genk of Oostende. België was daarmee de absolute koploper in Europa geworden. Ter vergelijking: in Frankrijk – een land met zes keer

meer inwoners - waren er in 2000 'slechts' 37.000 aanvragen. De regering-Verhofstadt brak dan ook alle records: onder drie en een half jaar paarsgroen kwamen meer dan 160.000 al dan niet vermeende asielzoekers zich in ons land aanbieden. Dat is bijna evenveel als de totale bevolking van de vierde grootste stad van het land, Luik.

Op tien jaar tijd vroegen meer dan 145.000 mensen asiel aan in ons land. Van die aanvragen werden er 11.291 erkend, wat betekent dat maar een kleine 8% aanspraak kon maken op politiek asiel. In meer dan 90% van de gevallen gaat het dus om gelukzoekers die misbruik willen maken van de asielprocedure om hier binnen te geraken.

Het asielbeleid kost intussen handen vol geld. Als wij bij de som voorzien in de begroting (500 miljoen euro of 21 miljard BEF) ook nog eens de uitgaven van de Dienst Vreemdelingenzaken, de OCMW's, de politiediensten en de Raad van State toevoegen, dan komen we uit op een bedrag van 650 miljoen euro (26 miljard BEF) per jaar.

Allerlei misbruiken hebben dus het asielrecht uitgehold. Het Vlaams Blok wil dat recht in eer herstellen en uitdrukkelijk voorbehouden aan politieke vluchtelingen, aan vluchtelingen in de échte zin van het woord. Wij vinden ook dat vluchtelingen bij voorkeur moeten opgevangen worden in de buurlanden. Wij pleiten voor de invoering van het *territorialiteitsbeginsel* zodat echte asielzoekers bij voorkeur in hun regio worden opgevangen.

Een kordaat uitwijzingsbeleid

De uitwijzing van afgewezen asielzoekers vormt hoe dan ook het sluitstuk van een effectief asielbeleid. Maar daar hapert het nog altijd aan. De paarsgroene regering stuurt nu triomfantelijke berichten de ether in dat ze het asielprobleem onder controle heeft, maar die goed-nieuws-show is op zijn minst misplaatst te noemen. Het aantal binnenkomende asielzoekers werd weliswaar verminderd, maar het bleven er in 2001 toch nog altijd meer dan 2000 per maand. Dat aantal ligt nog altijd hoger dan vóór het aantreden van de regering-Verhofstadt.

In augustus 2001 verklaarde de regering dat het aantal repatriëringen in juli (500) verdubbeld was ten opzichte van het begin van het jaar. De rekening is vlug gemaakt. Het door Hugo Coveliers (VLD) vooropgestelde cijfer van 3.000 uitwijzingen per maand is nog mijlenver weg. Het blijft dweilen met de kraan open.

Het Vlaams Blok pleit voor een kordaat uitwijzingsbeleid. Afgewezen asielzoekers moeten, in afwachting van hun georganiseerde terugkeer, opgevangen worden in een gesloten asielcentrum.

Vreemdelingenstemrecht

De 'groenen' en de socialisten hebben met de snel-Belg-wet en de massale regularisatie van illegalen al dramatische overwinningen geboekt. Maar het gaat allemaal nog niet ver genoeg voor hen. Zij eisen daar bovenop nog eens de invoering van het stemrecht voor vreemdelingen. En dat doen ze echt niet uit naastenliefde, maar uit platte electorale overwegingen. Zo moeten de vreemdelingen niet alleen hun eigen tegenvallende verkiezingsresultaten wat opfleuren, maar ook een verdere doorbraak van het Vlaams Blok verhinderen. Daarnaast is het vreemdelingenstemrecht vooral een eis van de Franstalige partijen in dit land. Met de stemmen van een paar honderdduizenden vreemdelingen willen ze de Vlamingen in Brussel nog verder in de marginaliteit drukken en onze positie in de Vlaamse Rand verzwakken.

Het Vlaams Blok blijft principieel strijd voeren tegen het vreemdelingenstemrecht, omdat wij vinden dat politieke rechten moeten voorbehouden blijven voor onze eigen staatsburgers. Dat is, tussen haakjes, ook zo in de meeste ons omringende landen en in alle niet-Europese landen waar burgers naar de stembus mogen gaan. Van discriminatie is hoegenaamd geen sprake.

Aanpassen of terugkeren

Het Vlaams Blok aanvaardt dat een deel van de hier verblijvende vreemdelingen verkiest hier te blijven en dat zij hun lot en dat van hun kinderen willen verbinden aan dat van onze gemeenschap. Wij moeten bereid zijn de hand uit te steken naar die vreemdelingen die een eerlijke inspanning doen, onze taal leren, onze wetten, waarden en normen respecteren.

Maar vreemdelingen moeten ook inzien dat ze hier als gast niet alleen rechten maar ook plichten hebben. Een vreedzame samenleving kan alleen maar een samenleving zijn waarin immigranten ondubbelzinnig kiezen voor assimilatie. Zij moeten Vlaming worden onder de Vlamingen. Wie dat niet wenst of kan, moet terugkeren naar het land van herkomst.

Daarom moet er een humaan terugkeerbeleid op poten worden gezet, onder meer in het kader van de ontwikkelingssamenwerking. Er mag op gewezen worden dat zo'n maatregel, de remigratiewet, al op beperkte schaal wordt uitgevoerd in Nederland. Wij denken in het bijzonder aan het oprichten van een terugkeerfonds. Daarmee kunnen onder andere terugkeerpremies worden uitbetaald en huisvestings- en tewerkstellingsprojecten in de landen van herkomst worden gefinancierd.

Ook het recht op gezinshereniging moet in vraag gesteld worden. Dat recht wordt vandaag immers op grote schaal misbruikt om de immigratiestop te omzeilen.

Tot slot is het duidelijk dat uitgeprocedeerde asielzoekers en illegalen op een menswaardige wijze maar zonder pardon moeten teruggestuurd worden naar hun land van herkomst, net als elke vreemdeling die veroordeeld wordt wegens zware criminele feiten.

Gezond verstand

Ons partijprogramma en ons vreemdelingenstandpunt hebben niets met extremisme of racisme te maken, maar alles met gewoon gezond verstand. Lees even mee: *“Het gaat erom, net zoals in de Noordamerikaanse samenleving het geval is, de overwegend islamitische migranten de bij ons geldende levenswijze en waarden te doen aanvaarden. Het naast elkaar leven van culturen en godsdiensten in West-Europa kan natuurlijk, maar dan wel met eerbiediging van de waarden die ten grondslag liggen aan onze beschaving en die hun uitdrukking vinden in de elementaire rechten en vrijheden die in onze grondwet opgenomen en gewaarborgd zijn. Zij die desondanks bij het integrisme en het fundamentalisme willen blijven, moeten de kans krijgen terug te keren naar hun land van herkomst.”*

Let op, dit zijn niet de woorden van Frank Vanhecke of Filip Dewinter, maar van niemand minder dan ... jawel, Guy Verhofstadt. Als eerste minister wordt hij natuurlijk niet graag herinnerd aan zijn stoute uitspraken in het tweede *Burgermanifest*. Maar geef toe, wat is het verschil tussen de oude, maar rake woorden van Verhofstadt uit 1992 en het standpunt van het Vlaams Blok: *‘aanpassen of terugkeren’*?

Er mag geen misverstand over bestaan. Het Vlaams Blok is niét tegen vreemdelingen, wél tegen het huidige vreemdelingenbeleid. Dat is dus totaal iets anders. De integratie is mislukt, en dat is niet ónze fout. Vandaag stellen we trouwens tot onze vreugde vast dat in binnen- en buitenland onze standpunten steeds

meer ingang vinden. De regering in Denemarken heeft het vreemdelingen- en asielbeleid drastisch verstrengd. Een aantal maatregelen die ook wij voorstaan werden er in wetten gegoten.

In het verdraagzame Nederland hebben grote, traditionele partijen als de VVD (liberalen) en het CDA (christen-democraten) tot hun schaamte het failliet van de multiculturele samenleving moeten erkennen. Zij eisen nu onomwonden dat vreemdelingen zich moeten aanpassen en onze waarden en normen moeten overnemen. Het multiculturele samenlevingsmodel is er begraven en moet plaats maken voor assimilatie.

Bij ons zijn de politieke geesten nog niet rijp om het roer om te gooien. Maar de tijdbom tikt. Hoog tijd, ook in ons land, voor een open politiek en maatschappelijk debat over het vreemdelingenbeleid en de multiculturele samenleving. Een debat zonder taboes, waarin ook de stem van het Vlaams Blok en de stem van het volk zal moeten gehoord worden.

KORT

Het Vlaams Blok pleit voor een ander vreemdelingenbeleid dat uitgaat van de eis: ‘aanpassen of terugkeren’.

Onze voorstellen:

- ***de immigratiestop moet gehandhaafd blijven en waterdicht worden***
- ***de naturalisatiewetgeving moet verstrengd worden. Het verkrijgen van onze nationaliteit moet geen geschenk maar de bekroning zijn van een geslaagde assimilatie.***
- ***het staatsburgerschap wordt terug toegekend op basis van afstamming of na het slagen in een burgerschapsproef***
- ***veroordeelde criminele vreemdelingen, illegalen en afgewezen asielzoekers moeten uitgewezen worden***
- ***het stemrecht blijft voorbehouden aan volwaardige staatsburgers***
- ***vreemdelingen die zich assimileren, onze taal leren, onze wetten en normen respecteren verdienen een eerlijke kans en krijgen dezelfde rechten als alle Vlamingen***

5. CULTUUR EN ONDERWIJS

Het Vlaams Blok is een Vlaams- en volksnationalistische partij. Wij willen de culturele eigenheid van ons volk vrijwaren en ontplooiën. Het is dan ook vanzelfsprekend dat taal, cultuur en onderwijs een cruciale plaats innemen in ons programma.

Taal

Onze Nederlandse taal is een wezenlijk bestanddeel van onze culturele en nationale identiteit. De overheid moet dus het gebruik van de Nederlandse standaardtaal bevorderen.

Vlaanderen heeft binnen België meer dan honderd jaar lang moeten vechten voor de erkenning van het Nederlands. Vandaag rukken de verengelsing en amerikanisering op en vormen een nieuwe bedreiging.

Ook de ontwikkelingen in de Europese Unie en op internationaal vlak stemmen tot ongerustheid. Het taalbeleid van de EU dreigt het Nederlands als volwaardige werktaal te marginaliseren, wat uiteraard onaanvaardbaar is. Het Eurocorps of het Merkenbureau, waar men niet of in zeer beperkte mate in het Nederlands terecht kan, vormen wat dat betreft een ernstige waarschuwing. Het kan natuurlijk niet dat de ‘verklaring van Bologna’ of de Raad van Europa de klok terugdraaien en de verworvenheden van meer dan 120 jaar Vlaamse taalstrijd op de helling zetten.

Het Vlaams Blok pleit voor een actief taalbeleid. De overheid moet in de eerste plaats onze taal beschermen via een kordate taalwetgeving. Het Nederlands moet in Vlaanderen stevig verankerd worden, als moedertaal, als onderwijstaal en als administratieve taal.

Daarnaast pleiten wij ook voor een actieve promotie van onze taal in het buitenland. Dat taalbeleid kan het best in samenwerking met Nederland gebeuren. Wij denken daarbij aan de bestaande Nederlandse Taalunie, maar ook aan het inrichten van Vlaams-Nederlandse huizen in het buitenland. Die kunnen de rol opeisen van een soort ‘culturele ambassade’.

Cultuur en multicultuur

Cultuur is het geheel van waarden en normen, zeden en gewoontes en het collectieve geheugen van onze gemeenschap. Daarnaast verstaan we onder cultuur ook de scheppende en geestelijke activiteit van de mens. Het Vlaams Blok verwerpt de visie die cultuur beschouwt als een louter economisch product. Cultuur is de ziel van ons volk en vloeit voort uit de scheppingsdrang van de kunstenaar, die geworteld is in onze culturele tradities.

Het is in zogenaamd progressieve kringen een modetrend om het bestaan van een Vlaamse identiteit of cultuur in twijfel te trekken. Cultuur is prachtig, zo lang het maar niet van bij ons komt en exotische trekjes heeft ... Het Vlaams Blok is tegenstander van een utopische multiculturele samenleving, die elke volkse eigenheid vermorzelt tot een grijze eenheidsworst. Natuurlijk leven wij niet op een eiland en dus hebben er confrontaties plaats tussen verschillende culturele tradities. Dat kan ook verrijkend zijn. Het Vlaams Blok pleit voor een open en dynamische cultuur, die uitgaat van haar eigen identiteit en talent.

Brood en spelen

Een verschijnsel dat de laatste jaren steeds verder oprukt en waar wij ons met klem tegen verzetten, is de culturele vervlakking en gelijkschakeling en/of amerikanisering. Dat proces is het duidelijkst merkbaar in de audiovisuele sector. Radio- en tv-zenders worden overspoeld door in alle opzichten goedkope, meestal Amerikaanse programma's. Als u het ons vraagt is dat geen gelukkige ontwikkeling.

Hier ligt volgens ons een belangrijke taak voor de overheid. Die moet meer en blijvend investeren in eigen producties en eigen talent. De openbare omroep heeft van de Vlaamse overheid trouwens de uitdrukkelijke opdracht gekregen "om de Vlaamse identiteit te promoten en te verstevigen." Wat dat betreft mag er beslist een tandje bij gestoken worden.

Onze eis dat Vlaamse radiozenders een minimumpercentage aan eigen Vlaamse producties en Nederlandstalige liedjes moeten brengen, heeft niets te maken met een bekrompen parochiementaliteit maar alles met onze wil tot zelfbehoud. Het is trouwens een maatregel die in onze buurlanden al van kracht is.

Een Vlaams cultuurbeleid

Vermits cultuur volksgebonden is, moet cultuur ook een integraal Vlaamse bevoegdheid worden. De Vlaamse overheid moet een actief en evenwichtig cultuurbeleid voeren.

Eén van de eerste taken bestaat in het beschermen van ons *cultureel erfgoed*. De monumenten- en landschapszorg nemen hier een bijzondere plaats in. Vlaanderen heeft op dat vlak nog heel wat achterstand bij te benen. Wij pleiten dan ook voor een extra inspanning. Maar er is meer dan dat. Er is ook nog ons roerend cultureel patrimonium: oude boeken en archieven liggen vandaag weg te rotten en kunstwerken worden nog te vaak verwaarloosd of verdwijnen naar het buitenland. Een assertief beleid is dus op zijn plaats.

Voor wat de *kunst- en cultuurcreatie* betreft, is het natuurlijk niet aan de overheid om deze zelf te scheppen, maar zij kan er wél een cultuurvriendelijk klimaat voor creëren. Als grote opdrachtgever van openbare werken en bouwheer van publieke gebouwen, kan en moet zij ervoor zorgen dat niet alleen economische en functionele motieven meespelen, maar ook esthetische.

De overheid kan ook kunst en creativiteit stimuleren door een beleid van ondersteuning. Zowel de volkscultuur als de zogenaamde 'schone kunsten' verdienen aandacht. Het Vlaams Blok is daarbij evenwel gekant tegen verzuiling. Steun moet bovendien bij voorkeur gaan naar kwaliteit van eigen bodem en niet naar elitaire of marginale producties die in provocaties goedkoop succes zoeken. Wij willen echter benadrukken dat de creatieve vrijheid zo totaal mogelijk moet zijn. Het is wenselijk op cultureel vlak samen te werken met de privé-sector en met sponsors.

Culturele centra en bibliotheken

De overheid moet zich actief inzetten voor de *cultuurspreiding*. De inplanting van culturele centra en bibliotheken in heel Vlaanderen is een zegen. Voor het Vlaams Blok moet de dienstverlening en de infrastructuur van culturele centra voor alle verenigingen openstaan. In overeenstemming met de cultuurpactwet is het absoluut onaanvaardbaar dat bepaalde strekkingen worden uitgesloten. Culturele centra moeten ook aan cultuurpromotie en –programmatie doen en daarbij mag ook wel eens wat aandacht gaan naar cultuur en producties van bij ons. De leescultuur moet intensief aangemoedigd worden.

Onderwijs

De afgelopen decennia werd ons onderwijs het slachtoffer van een ware hervormingswoede. En – laten we eerlijk zijn - niet elke verandering was een groot succes ... Het onderwijs staat opnieuw hoog op de politieke agenda. En, het Vlaams Blok heeft duidelijk uitgesproken standpunten over de toekomst van ons onderwijs. Wij leggen daarbij de klemtoon op de overdracht van kennis en cultuur en de persoonlijkheidsvorming.

Vlaams onderwijs

Het spreekt voor zich dat het onderwijs in Vlaanderen altijd en overal in het Nederlands moet verlopen, van in de kleuterschool tot in de universiteit.

Politiek hoort volgens ons niet thuis in het onderwijs. De hetze die sommige leraars in de klas voeren tegen het Vlaams Blok is volstrekt onaanvaardbaar.

Al even verwerpelijk is de openlijke propaganda voor de multiculturele samenleving, nu ook al ingeschreven in de zogenaamde ‘eindtermen’. Het Vlaams Blok is van oordeel dat het onderwijs jonge generaties vertrouwd moet maken met onze culturele eigenheid en met onze waarden, zeden en normen. Het blind achterna hollen van de multiculturele illusie staat de assimilatie in de weg en leidt vandaag tot grote maatschappelijke spanningen. Vreemde kinderen moeten leren dat zij in Vlaanderen de beste kansen krijgen als zij Vlaming worden onder de Vlamingen.

Voor het Vlaams Blok staat de kwaliteit van het onderwijs voorop. Daarom vinden wij het verantwoord dat scholen een inschrijvingsstop voor kinderen van vreemde afkomst kunnen doorvoeren, van zodra die meer dan 10% van de schoolbevolking uitmaken. Niemand is gebaat bij het verschijnsel van concentratiescholen, waar het onderwijs- en opvoedingsproject zwaar onder druk staan.

Wat de onderwijsmethode of didactiek betreft, geeft het Vlaams Blok de voorkeur aan het traditionele onderwijs. Wij willen dat men op school de algemeen vormende klassieke leervakken opnieuw invoert. Het is wenselijk opnieuw strengere normen inzake beleefdheid, stiptheid, taalgebruik en vakkennis te hanteren.

Vrij onderwijs

Het recht van de inrichtende machten om eigen pedagogische projecten aan te bieden is voor het Vlaams Blok een onaantastbare verworvenheid. Het Vlaams Blok verzet zich met klem tegen elke poging om de onderwijsnetten gelijk te schakelen, ook als dat gebeurt onder de vlag van het zogenaamde ‘pluralisme’. De onderwijsvrijheid moet gerespecteerd worden in Vlaanderen. Concreet betekent het dat de actuele subsidieregeling moet herzien worden.

Het vrij onderwijs heeft zich in het verleden al laten verleiden tot een verregaande afbraak van zijn onafhankelijkheid en identiteit. Het heeft de eenheidsstructuren aanvaard, de fusies en samenwerkingsverbanden, de non-discriminatiepacten ... Het vrij onderwijs is hierdoor terechtgekomen in een neerwaartse spiraal waarin het zijn eigenheid en zijn kwaliteit steeds verder verliest. Ook het recent ingevoerde inschrijvingsrecht en de aanvaardingsplicht zullen voor vele vrije scholen het einde betekenen van hun identiteit, én van hun kwaliteitsnormen.

Herwaardering van het beroep

De maatschappelijke rol van het onderwijs kan nauwelijks overschat worden. Het Vlaams Blok wil dan ook dat het beroep van leraar/lerares zowel moreel als materieel wordt geherwaardeerd. De leraar moet opnieuw erkend worden als lesgever én opvoeder. De lerarenopleiding moet ook meer gericht zijn op haar opdracht inzake cultuuroverdracht.

Wij zien de school niét als een propagandamachine voor de multiculturele samenleving maar als een hefboom tot assimilatie.

Scholen en opleidingen moeten gebruik maken van de nieuwste ontwikkelingen in de informatie- en communicatietechnologie en inspelen op de behoeften van de bedrijfswereld.

Jeugdbeleid

Het Vlaams Blok verdedigt de uitbouw van gemeentelijke jeugdcentra, waarin de jeugd- en preventiedienst gehuisvest zijn. Zo'n jeugdcentrum moet beschikken over een uitleendienst voor sportmateriaal en eventueel een wijk- of jeugdbibliotheek. De jeugddienst moet bereikbaar zijn buiten de schooluren en beschikken over een polyvalente zaal die eventueel ook voor fuiven kan gebruikt worden. Jeugd- en cultuurverenigingen kunnen er vergaderen, beginnende muziekgroepen kunnen er repeteren en hun instrumenten opslaan.

De jeugdcentra mogen natuurlijk geen geluidshinder of andere overlast veroorzaken. Tijdens het weekend kan de gemeente avond- of nachtbussen inleggen. Zo kunnen jeugdcentra een veilig en aantrekkelijk alternatief vormen voor de commerciële megadancings.

De gemeentelijke preventiedienst moet zich bezighouden met de aanpak van spijbelen, vandalisme, bendevoering ... en met de preventie van druggebruik.

De jeugdleden moeten beter ondersteund worden en hun samenstelling moet objectief verlopen. In overeenkomst met de cultuurpactwet moeten alle jeugdbewegingen en jongerenorganisaties – van welke ideologische strekking ook - vertegenwoordigd zijn in de jeugdraad. Tenslotte pleit het Vlaams Blok voor meer steun aan de traditionele jeugdbewegingen en voor veilige speelpleintjes in elke gemeente.

Sport

De fysieke conditie van onze jeugd boert snel achteruit. De overheid moet passende maatregelen nemen om die evolutie te stoppen. In het onderwijs moet er meer ruimte komen voor lichamelijke opvoeding en sport. Verder pleiten wij voor promotiecampagnes en een degelijke medische begeleiding en controle. Topsport moet beter worden begeleid en gesteund. Vanzelfsprekend is het sportbeleid voor het Vlaams Blok een exclusief Vlaamse bevoegdheid. De nationale sportbonden moeten zo snel mogelijk gesplitst worden zodat Vlaanderen onder eigen vlag kan aantreden op internationale sportmanifestaties.

KORT

Voor het Vlaams Blok is cultuur de ziel van ons volk en legt het onderwijs de bouwstenen van onze toekomst. Daarom pleiten wij voor:

- ***de bescherming en promotie van het Nederlands***
- ***investerings in kwaliteitsproducties en kunst van eigen bodem***
- ***een minimumpercentage aan producties in de eigen taal op radio en tv***
- ***de bescherming van ons cultureel erfgoed en patrimonium***
- ***een actieve cultuurspreiding***
- ***een traditioneel en kwaliteitsonderwijs***
- ***geen vals 'pluralisme' maar echte vrije onderwijskeuze***
- ***een herwaardering van het beroep van leraar***
- ***de stimulering van sport en lichamelijke opvoeding***
- ***splitsing van de sportbonden***

6. CRIMINALITEIT EN JUSTITIE

“Het valt best nog wel mee”. “In vergelijking met andere landen, is het hier helemaal niet zo onveilig”. U kent de traditionele reacties wel. Maar de naakte feiten spreken helaas een andere taal. De criminaliteitscijfers spreken boekdelen.

En achter die cijfers gaan menselijke drama's schuil. Honderdduizenden mensen werden al het slachtoffer van criminaliteit, van handtasdiefstal tot aanranding met geweld. Hoeveel winkeliers worden er niet geconfronteerd met inbraak, diefstal of gewapende overvallen? Wat voor de overheid 'kleine criminaliteit' is, leidt voor de betrokkene vaak tot grote trauma's. Moegetergde winkeliers geven er de brui aan, oudere mensen durven 's avonds de straat niet meer op. Mensen, wijken en steden geraken gevangen in een wurggreep van angst en onzekerheid. En toch blijven de traditionele partijen – tegen beter weten in – het probleem onderschatten. Hun bewering dat het maar gaat om *een gevoel van onveiligheid* is een kaakslag en een belediging voor alle slachtoffers van geweld, diefstal, inbraak, home- en carjacking, verkrachting, pedofilie... Het Vlaams Blok heeft genoeg van de struisvogelpolitiek. Het terugdringen van de criminaliteit moet dé topprioriteit van elke regering worden. Wij eisen daarbij een harde aanpak.

Preventie

Na mei '68 is gezag een vies woord geworden. Waar men gaat of staat, in het gezin, op school, op straat, anti-autoritaire opvoeding is het ordewoord. Verbieden is verboden. Alles kan, alles mag voortaan. Vandaag wordt duidelijk dat dit geleid heeft tot een sterke vervaging van het normbesef. De stijging van de criminaliteit vindt hier voor een stuk haar oorzaak.

Het Vlaams Blok wil het gezin herwaarderen als dé opvoedende factor bij uitstek. Een warme en stabiele thuisbasis is de beste garantie voor een goede opvoeding en tegen mogelijke ontsporingen. De gezinnen, het onderwijs en jeugdbewegingen moeten niet alleen aandacht hebben voor prestaties maar ook voor het meegeven van waarden als verantwoordelijkheid, respect en solidariteit. Ook de overheid moet die waarden uitdragen en de burgerzin stimuleren, zonodig afdwingen.

In dat opzicht vraagt het Vlaams Blok een verstrakking van de wet met betrekking tot het schuldig verzuim, bijvoorbeeld als men geen hulp biedt aan gewonden bij een ongeval, of aan iemand die wordt overvallen.

Als preventiemaatregel pleiten wij ook voor de herwaardering van de wijkagent. Hij moet in zijn buurt de vertrouwenspersoon bij uitstek zijn. Daardoor kan hij vaak verdachte ontwikkelingen signaleren of ingrijpen.

Ook een systeem van camerabewaking of het opzetten van buurtinformatienetwerken kan vruchten afwerpen in de strijd tegen de criminaliteit. Maar dat mag niet of nooit betekenen dat de politie het veld ruimt en zich onttrekt aan haar eerste verantwoordelijkheid: het verzekeren van de veiligheid.

Wij hebben niets tegen straathoekwerkers, speelpleintjes, jeugdclubs of de verfraaiing van buurten maar het is een illusie te denken dat een wollige aanpak zal leiden tot een sterke daling van de criminaliteit. Repressie blijft in heel wat gevallen nog altijd de beste vorm van preventie. Politie en justitie moeten meer middelen krijgen en op elkaar afgestemd worden. Het vooruitzicht op arrestatie, snelle veroordeling en een effectieve straf moet potentiële misdadigers op andere ideeën brengen. De overheid moet ook bij kleine overtredingen snel en kordaat ingrijpen om te beletten dat 'kattenkwaad' of wangedrag escaleert tot echte criminaliteit. Een doeltreffende methode daarbij is de zogenaamde nultolerantie.

Nultolerantie

In 1982 pakten de Amerikaanse criminologen Kelling en Wilson uit met hun "Broken Windows"-theorie. Die theorie stelt dat als ordeverstoring gedrag niet onmiddellijk wordt gecorrigeerd of bestraft, de dader de conclusie trekt dat het niemand raakt. Het gedrag glijdt dan al snel af naar criminaliteit. Zij vergelijken het met een gebouw met één gebroken venster. Dat wekt bij voorbijgangers de indruk dat niemand zich om het gebouw bekommert. Vrij spoedig zullen nog meerdere vensters sneuvelen en een totaal verval is dan niet meer ver af.

Om onze steden weer veilig te maken is een beleid van nultolerantie dus essentieel. Dat betekent dat de samenleving onmiddellijk en altijd optreedt tegen elke vorm van criminaliteit, maar ook tegen vandalisme, sluikstorten, leegstand en rondlopende jongeren.

We moeten absoluut vermijden dat echte of potentiële delinquenten de indruk krijgen dat de overheid capituleert en dat de ordehandhavers zich hebben teruggetrokken. Want, eens er een machtsvacuüm ontstaat, wordt dat razendsnel ingenomen door criminelen en ontstaan er zogenaamde "no go-areas", wijken waar de politie niet meer mag of kan optreden.

Dat het voeren van een beleid van nultolerantie vruchten afwerpt, werd in New York onomstotelijk bewezen.

Het heeft natuurlijk niet veel zin dat de politie meer overtreders verbaliseert en meer criminelen arresteert, als het gerecht nadien in gebreke blijft. Met een enorme gerechtelijke achterstand en overvolle gevangenis besluit Justitie vaak de daders van 'kleine' of 'onbelangrijke' misdrijven niet te vervolgen. In Brussel worden maar liefst 85% van de misdrijven met betrapting op heterdaad zonder meer geseponneerd. Het gevolg: de politie heeft alweer gezichtsverlies geleden, geloofwaardigheid verloren en raakt gedemotiveerd. De crimineel daarentegen lacht in zijn vuist en voelt zich eens te meer onaantastbaar.

De parketten zijn vandaag zwaar onderbemand en moeten in haast middeleeuwse omstandigheden opboksen tegen de georganiseerde misdaad. Dat is een bij voorbaat verloren strijd. Het Vlaams Blok ijvert daarom al jaren voor een drastische modernisering en het weer aantrekkelijk maken van het beroep van magistraat. Meer mankracht, meer personeel, meer investeringen zijn dringend nodig.

Jeugdcriminaliteit

Laksheid is troef bij justitie. Dat is ook zo bij de aanpak van jeugdcriminaliteit. De wetten beantwoorden ook niet langer aan de hedendaagse realiteit. Zo gaat de bestaande wet van 1965 over de jeugdbescherming nog altijd eenzijdig uit van de bescherming van jongeren.

Daarbij wordt de bescherming van de maatschappij over het hoofd gezien en de eigen verantwoordelijkheid en bestraffing van jonge criminelen vergeten. Zes jaar geleden al vond een commissie dat die wet dringend moest herschreven worden. Vandaag pas wordt daar gevolg aan gegeven.

Een probleem is ook dat de kwestie gespreid ligt over twee niveaus. Justitie en veiligheid vallen onder de bevoegdheid van België, terwijl de gemeenschappen bevoegd zijn voor de bijstand aan jongeren.

Daarnaast is er een schrijnend gebrek aan opvangplaatsen voor jonge delinquenten: In Vlaanderen zijn er amper 100, in Wallonië 50 en federaal nog eens 50. Veel te weinig, met het gevolg dat criminele jongeren vaak vrijuit gaan. Het laat zich raden dat deze straffeloosheid boefjes sterkt in hun misdadig gedragspatroon. Jeugdbendes voelen zich onaantastbaar en gaan steeds driester tekeer. Zo zijn

groepsverkrachtingen uitgegroeid tot een nieuwe rage. Minderjarigen worden ook dikwijls, juist omwille van hun straffeloosheid, door volwassen gangsters ingezet als handlanger. Een meer repressieve aanpak van jeugdcriminaliteit dringt zich op. Maar die koerswijziging botst op tegenkanting van 'groene' bewindvoerders.

Tot voor kort mochten minderjarigen, in uitzonderlijke gevallen en voor een periode van maximum 15 dagen, nog opgesloten worden in een gewone gevangenis. Geen ideale situatie, akkoord, en sinds 1 januari 2002 mag het dus niet meer. Jammer genoeg had de regering niet aan alternatieve opvangplaatsen gedacht, zodat criminele jongeren in een aantal gevallen door de rechter gewoon weer op vrije voeten moesten gesteld worden. De paarsgroene regering die nochtans vooraf was gewaarschuwd, stond erbij en keek er naar... In allerijl kwam er een gesloten centrum in Everberg, goed voor 50 plaatsen. Een druppel op een veel te hete plaat.

Het Vlaams Blok vindt dat het jeugdsanctierecht niet alleen aandacht moet hebben voor preventie maar ook voor repressie. Jeugdrechters moeten de kans krijgen om gevaarlijke jongeren langdurig op te sluiten. Ouders die schromelijk tekortschoten in hun opvoeding, moeten bestraft kunnen worden.

Vreemdelingencriminaliteit

De 'multiculturele verrijking' is een heilige wet die niet in twijfel mag getrokken worden. En dus is hét grote taboe van deze tijd de betrokkenheid van vreemdelingen in de criminaliteit. Het onderzoek van Marion Van San daarover ontlokte nog vóór het van start ging al een storm van protest in pers en politiek. *"Vreemdelingen zijn niét crimineel"* klonk het in alle toonaarden. Toen het rapport klaar was, belandde het maandenlang in de schuif van justitieminister Marc Verwilghen. En toen het deksel toch van de doofpot ging, haastte de regering zich om te zeggen dat de conclusies van Van San *"onbruikbaar"* zijn. Sociologen, wetenschappers en politici die het rapport al vooraf hadden afgeschoten *"omdat het voedsel zou geven aan bestaande 'vooroordelen'"*, zagen zich plots geconfronteerd met de onthullende cijfers. Die bevestigen alleen maar wat de mensen op het terrein, de agenten en de magistraten weten en wat het Vlaams Blok al jarenlang zegt: straatcriminaliteit, drughandel, autodiefstal, prostitutie, inbraken en homejackings zijn niet zelden op rekening te schrijven van vreemde jongeren of bendes. Het aandeel van Oost-Europese inwijkelingen en islamitische immigranten van de tweede en derde generatie in de criminaliteit is verontrustend.

In het zo tolerante Nederland is het taboe over vreemde criminaliteit intussen gesneuveld. De pers publiceert er zonder schroom de onthutsende cijfers. Zo schrijft HP/De Tijd: *"Tegenover elke 100 Nederlandse jongeren die met de politie in aanraking komen, staan 300 Surinamers, 465 Antillianen en 480 Marokkanen. Van de 276 gewelddelicten met dodelijke afloop vorig jaar in Nederland gepleegd, komt de helft op naam van buitenlanders of allochtonen."*

Na jaren laks beleid en ogen toeknippen dringt in Nederland het besef door dat je een probleem pas kan oplossen als je het eerst in kaart brengt, er nadien onbevangen kan over praten en je ook de nodige maatregelen neemt. En dat gebeurt daar vandaag.

In eigen land kiest men nog altijd voor ontkennen, minimaliseren en doodzwijgen. Maar die politiek brengt ons natuurlijk geen stap dichterbij een oplossing. Het zou een enorme dwaasheid zijn te beweren dat elke vreemdeling een crimineel is, of elke crimineel een vreemdeling. Maar het volstaat niet het hoofd in het zand te steken en te denken dat het probleem wel vanzelf zal overwaaien. Want dat is onzin.

Wij eisen een kordate aanpak van de vreemdelingencriminaliteit. Of, om het met de woorden van de Duitse bondskanselier Gerhard Schröder (SPD) te zeggen: *"Voor vreemdelingen die misbruik maken van onze gastvrijheid, is er maar één boodschap. Eruit en snel."*

Drugs

“*Drugs zijn een maatschappelijke realiteit. We moeten dat niet verbieden maar jongeren leren er mee om te gaan.*” Aan het woord is Magda Aelvoet, de toenmalige ‘groene’ minister van... Volksgezondheid. Ook Mieke Vogels (Welzijn en Jeugdbeleid) zit op dezelfde lijn, net zoals de meerderheid van de paarsgroene regering die een gedoogbeleid voor drugs heeft afgekondigd. Daarmee stapt België in het spoor van Nederland. Net nu ze boven de Moerdijk afstappen van hun beruchte beleid. De balans van 25 jaar gedogen is vernietigend: het druggebruik is niet teruggedrongen of onder controle. De maatschappelijke overlast is enorm en de opvang van verslaafden kost handenvol geld. De beoogde scheiding tussen soft- en harddrugs is denkbeeldig. De handel in cannabis is volledig in handen van het criminele milieu. Maar dat willen ze in België dus niet geweten hebben. “*Cannabis is onschadelijk*”, zeggen ze. Een gevaarlijke misvatting. Regelmatig gebruik van cannabis tast het geheugen en concentratievermogen aan. Angstaanvallen en schizofrenie zijn niet uit te sluiten en er is hoe dan ook een verhoogd risico op kanker. Recente studies tonen trouwens aan dat cannabis ook verslavend kan werken. En dan hebben we het nog niet eens over de vele weekendongevallen die veroorzaakt worden door druggebruik.

Cannabis onschuldig? Vergeet het maar! Het zal wel waar zijn dat niet iedereen na een experiment met cannabis overstapt op heroïne of cocaïne, maar de voorstanders van legalisering kunnen niet ontkennen dat elke drugdode ooit begonnen is met een ‘onschuldige joint’. En elke drugdode is er één te veel.

Amper één jaar na het bekend maken van de lakse drugnota van de regering is het cannabisgebruik bij jongeren al sterk gestegen. Een peiling van de Vereniging van Alcohol en andere Drugproblemen geeft aan dat het aantal leerlingen dat minstens één keer naar cannabis greep, in het schooljaar 2000-2001 maar liefst 40% hoger lag dan het jaar voordien. Daarmee worden alle voorspellingen waar en oogst de regering wat ze gezaaid heeft.

Voor het Vlaams Blok is de ‘kleine gebruiker’ geen crimineel die onmiddellijk achter de tralies moet. Maar we moeten druggebruik in elk geval ontraden. Dat kan met leerstraffen of boetes en waar nodig met een verplichte ontwenningsskuur. Naast preventiecampagnes vanaf de lagere school wil het Vlaams Blok dringend meer drugcontroles in het verkeer, in scholen en in discotheken. Drughandel moet keihard worden aangepakt. Het verkopen van een dodelijke dosis drugs moet bestraft worden met de allerswaarste straf.

Meer en gemotiveerd blauw op straat

Het Vlaams Blok pleitte al in 1996 voor enerzijds een versmelting van de gemeentepolitie en de lokale rijkswachtbrigades en anderzijds een samengaan van de gerechtelijke politie en de BOB (de opsporingsdienst van de Rijkswacht). De door deze regering met veel poeha aangekondigde politiehervorming draait vierkant en op straat is er niet veel te merken van een verhoogde aanwezigheid van de politie. Politie mannen en –vrouwen werden gedegradeerd tot een soort sociale werkers en de nultolerantie mag alleen voor automobilisten maar niet voor gevaarlijke criminelen ...

Het Vlaams Blok wil meer blauw op straat, ook en vooral in die wijken die door de politiek werden opgegeven. Het Vlaams Blok wil meer steun, meer middelen en meer waardering voor dit gevaarlijke maar zo belangrijke beroep. De politie moet weer gemotiveerd worden, respect en ontzag afdwingen.

Voorlopige hechtenis

Een strenge beteugeling van de criminaliteit is zo goed als onmogelijk zonder de voorlopige hechtenis. Op dat vlak is onze wetgeving veel te beperkt. Ook het manifeste gebrek aan cellen zorgt ervoor dat de meeste criminelen kort na hun aanhouding weer de straat opmogen, wat de criminaliteit alleen maar in de hand werkt. Bij betrapping op heterdaad en voor criminelen zonder vaste verblijfplaats in ons land zou voorarrest de regel moeten zijn en niet de uitzondering. Uiteraard moet dit gekoppeld worden aan een snelle rechtsbedeling en een goed geolied justitieapparaat. Het Vlaams Blok pleit dan ook, zoals dat in Frankrijk het geval is, voor de verlenging van het voorarrest van 7 dagen naar 2 maanden en voor een forse uitbreiding van het snelrecht. Dat snelrecht is door de bemoeienissen van de socialisten in de praktijk een dode letter gebleven.

Alternatieve en zware straffen

Het Vlaams Blok is voorstander van de handhaving van recht en orde door een harde aanpak van de criminaliteit. Dat betekent niet dat wij ongenueanceerd pleiten voor een draconische repressie tegen iedereen die een voetje scheef zet. Een kordate en consequente toepassing van de bestaande wetgeving zal in veel gevallen volstaan. Het probleem ligt meestal bij een beperkte uitvoering van strafrechtelijke beslissingen. Boetes worden niet altijd geïnd en celstraffen zelden uitgezeten

Wij zijn niet per definitie tegen alternatieve straffen. Bij een eerste aanvaring met justitie kan een alternatieve straf zelfs veel nuttiger zijn dan een (meestal voorwaardelijke) celstraf. Het is echter duidelijk dat effectieve veroordelingen niet zomaar mogen omgezet worden in alternatieve straffen of elektronisch huisarrest, enkel en alleen omwille van plaatsgebrek in de gevangenis.

Naast het doordacht hanteren van alternatieve straffen, pleit het Vlaams Blok ook voor strenge straffen. In ons land slorpt één misdrijf eventueel andere misdrijven op, zodat criminelen met een groot palmares van zware feiten, in principe niet zwaarder gestraft worden dan de dader van één enkel feit. Het moet mogelijk zijn cumulatieve straffen uit te spreken, wat kan leiden tot een verdubbeling van de maximumstraf.

Het Vlaams Blok wil ook een betere bescherming van de samenleving tegen seksuele delinquenten. Dat geldt in het bijzonder voor pedofielen. Zware straffen, een medische behandeling en een betere opvolging en controle na het uitzitten van de straf zijn aangewezen.

Verder verdient het aanbeveling om de strafrechtelijke verjaring van misdrijven, het inroepen van procedurefouten en het beroep op een mogelijke ontoerekeningsvatbaarheid grondig door te lichten en waar nodig te herzien.

De gevangenis, een noodzakelijk kwaad

Voor het Vlaams Blok zijn gevangnissen geen vergeetputten waarin verdachten en veroordeelden mogen weggroten. Het overgrote deel van de gevangenen komt na het uitzitten van de straf ooit weer vrij en moet dus voorbereid worden op de vrijlating en de reïntegratie in de maatschappij. Het Vlaams Blok pleit daarom voor een humane en zinvolle strafuitvoering.

De voorbije decennia werden gekenmerkt door een bijna ziekelijke afkeer voor de gevangenisstraf. Volgens de progressieve clichés komt een gevangene altijd slechter uit de cel dan hij al was en verdient het dus de voorkeur om criminelen uit de gevangenis te houden. Als een veroordeelde er dan toch in belandt moet men alles doen om die straf zoveel mogelijk in te korten. Die filosofie – ook wel het ‘reductionisme’

genoemd - was vroeger het stokpaardje van marginale en extreem-linkse clubjes, maar is vandaag doorgedrongen tot aan de top van het ministerie van Justitie. De alternatieve straf moet nu de regel zijn en de gevangenisstraf de grote uitzondering en een uitbreiding van het aantal gevangencellen is taboe.

Het Vlaams Blok kant zich tegen die wereldvreemde visie en wil de huidige capaciteit van 8.000 gevangencellen optrekken tot minstens 12.000.

Natuurlijk hebben gevangenen recht op een menswaardige behandeling. De gevangenen moeten een elementair comfort bieden, maar het kan toch niet de bedoeling zijn ze om te vormen tot één of ander kuuroord, want dan verliezen ze natuurlijk hun afschrikwekkend karakter. De fameuze wet-Dupont, die het gevangeniswezen herleidt tot een soort internaat (met eigen kledij en dokters, met een loon of werkloosheidsvergoeding, met een ruimte voor intieme ontmoetingen en ga zo maar door) is voor ons van het goede teveel.

Het Vlaams Blok pleit voor een streng basisregime dat eventueel wegens goed gedrag en met het oog op de reïntegratie kan versoepeld worden.

De wet-Lejeune

De affaire-Dutroux heeft in ons land heel wat stof doen opwaaien. Meer dan 300.000 mensen gaven lucht aan hun verontwaardiging over het falen van politie en gerecht in de fameuze 'witte mars' door Brussel. Bijna 3 miljoen mensen eisten daarop in een petitie de opheffing van de wet-Lejeune. De traditionele partijen hebben die petitie laten weggroten in de kelders van het Brusselse justitiepaleis. Aan de fameuze wet-Lejeune mocht immers niet geraakt worden.

Die wet zorgt er voor dat veroordeelden al na één derde en recidivisten (gevangenen die eerder al een straf uitzaten) na twee derden van hun straf worden vrijgelaten. Ook Marc Dutroux mocht in 1995 en 1996 aanspraak maken op die gunstmaatregel. Had dat niet het geval geweest, dan zouden Julie en Melissa, An en Eefje nog in leven zijn geweest, en Sabine en Laetitia niet ontvoerd en verkracht...

Omwille van de toenemende criminaliteit, het groot aantal veroordeelden en de halsstarrige weigering bijkomende gevangencellen te bouwen, wordt de wet-Lejeune door minister Verwilghen steeds ruimer toegepast. Ook recidivisten kunnen nu al vrijkomen na één derde of minder van hun straftijd.

Het Vlaams Blok pleit voor de afschaffing van de vervroegde invrijheidsstelling. Het automatisch toekennen van strafvermindering tast de geloofwaardigheid van het gerecht aan. De bevolking aanvaardt niet meer dat celstraffen niet of nauwelijks moeten uitgezeten worden en dat moordenaars al na 10 jaar opnieuw op straat staan. En ook misdadigers zijn niet onder de indruk van Justitie.

Criminologen, sociaal assistenten en psychologen stellen de positie van de strafrechter in vraag of hebben zelfs zijn plaats ingenomen. Strafverminderingen hebben het afschrikkingseffect van het strafbeleid ondermijnd. Wij vinden dat het vonnis van de rechter terug onverkort moet worden uitgevoerd. De rechter zelf heeft mogelijkheden genoeg om een genuanceerd oordeel te vellen. Voorwaardelijke straffen, opschorting, probatie ...

Het vertrouwen in Justitie moet dringend hersteld worden. De afschaffing van de wet-Lejeune kan daartoe een eerste stap zijn. Voor criminelen die zich tijdens hun opsluiting misdragen moet een strafverlenging mogelijk zijn.

Slachtoffers

In de loop van de jaren '90 zijn er een aantal zaken veranderd in het voordeel van de slachtoffers van criminaliteit. Maar het kan nog heel wat beter. Zo vinden wij dat niet alleen misdadigers maar ook hun slachtoffers recht hebben op een pro deo-advocaat. Het Vlaams Blok wil ook meer geld voor het slachtofferfonds, opvang op lokaal niveau, het recht om gehoord te worden door de onderzoeksrechter, de betrokkenheid van een expert inzake slachtofferzorg bij vrijlatingsprocedures enz.

Het Vlaams Blok is ook voorstander van een juridische uitbreiding van het begrip 'wettige zelfverdediging' naar verdediging van goederen. Tragedies zoals die van de juwelier in Harelbeke mogen nooit meer voorkomen. Iemand die zijn woning, zijn eigendom of zijn levenswerk verdedigt tegen gangsters, mag niet als een misdadiger behandeld worden.

Verkeersveiligheid

Ook het Vlaams Blok vindt het verkeer moordend en de rij slachtoffers van weekendongevallen dramatisch. Het beleid moet dus zijn verantwoordelijkheid opnemen. De torenhoge boetes die werden uitgewerkt zijn dan wel de gemakkelijkste weg, de vraag blijft of ze ook de juiste weg zijn. De maatregel lijkt ons niet alleen asociaal, maar wekt ook de indruk dat het de regering toch vooral te doen is om de extra inkomsten. Bovendien moet de flinke aanpak in het verkeer verdoezelen dat justitie en deze regering er nog altijd niet in slagen de échte criminaliteit terug te dringen.

Het Vlaams Blok is voorstander van meer controles op verkeersovertredingen. Gekoppeld aan een effectieve inning van de uitgeschreven boetes, moet dat volstaan om gevaarlijk rijgedrag terug te dringen. Jonge bestuurders moeten beter opgeleid worden.

Tenslotte zijn wij van mening dat het verkeersbeleid dringend moet overgeheveld worden naar de gewesten, want ook hier liggen de Vlaamse en Waalse standpunten mijlenver uit elkaar.

Vlaamse justitie

Vlaanderen en Wallonië hebben elk hun eigen rechtscultuur. Vlaanderen leunt veel sterker aan bij de zakelijke en pragmatische aanpak van Nederland, terwijl Wallonië duidelijk georiënteerd is op de traditionele rechtscultuur van Frankrijk. De staatshervorming heeft die verschilpunten nog geaccentueerd. Omdat de Vlaamse advocaten de obstructiepolitiek van hun Waalse collega's niet langer pikten, hebben ze een Vlaamse Orde van Advocaten opgericht. En de totale splitsing van Justitie lijkt onafwendbaar. De Hoge Raad voor Justitie heeft geen einde gemaakt aan de politieke benoemingen binnen het apparaat, hoewel ze met dat doel werd opgericht. De Hoge Raad is trouwens een unitair bolwerk dat alles van op Belgisch niveau wil blijven regelen.

En verder wordt in Brussel de taalwet onderuit gehaald bij Justitie, door de benoeming van ééntalige (Franstalige) rechters.

In afwachting van de splitsing van Justitie eisen wij alvast de opdeling van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde.

KORT

Onveiligheid is géén vals probleem of ‘subjectief gevoel’. Criminaliteit is een kanker die de leefbaarheid van onze steden en het sociale weefsel in onze samenleving aantast. Daarom eisen wij een harde aanpak. Onze voorstellen:

- *meer middelen en mankracht voor parketten en politie*
- *een viersporenbeleid van preventie én nultolerantie, van alternatieve én effectieve straffen*
- *meer geld en aandacht voor slachtofferhulp*
- *de afschaffing van de wet-Lejeune*
- *de splitsing en modernisering van Justitie*
- *de overheid moet gericht onderzoek doen naar het aandeel van vreemdelingen in de criminaliteit en passende maatregelen nemen*
- *criminele vreemdelingen moeten uitgewezen worden*
- *géén legalisering of gedoogbeleid voor drugs maar een efficiënte opvang voor verslaafden en een keiharde aanpak van drugdealers*
- *jonge criminelen moeten gestraft en zo nodig opgesloten worden*

Politie en gerecht moeten samenwerken in de strijd tegen de misdaad. Niet de brave burger of de agent moet schrik hebben, maar de crimineel.

Het Vlaams Blok wil de straat teruggeven aan het volk.

7. SOCIALE EN ETHISCHE WAARDEN

Eén van de valse argumenten die om de haverklap opduiken in de strijd tegen het Vlaams Blok is de bewering dat het Vlaams Blok een asociale partij is die de vakbonden zou willen ontbinden en het stakingsrecht verbieden. Ook dat is natuurlijk je reinste onzin. Het Vlaams Blok is altijd een uitgesproken sociale partij geweest, en vandaag zijn wij niet voor niets de grootste arbeiderspartij in Vlaanderen. Daarnaast geven wij ook de christen-democraten het nakijken in de consequente verdediging van een aantal waarden. Vaste waarden die wij beschouwen als de pijlers van een gezonde samenleving.

Het eeuwige probleem: België ...

Bejaardenbeleid, gezinsbeleid, gezondheidszorg en tewerkstelling zijn Vlaamse bevoegdheden, maar ze zijn beperkt. Voor pensioenen, kinderbijlagen, ziekteverzekering en fiscale politiek zijn wij nog altijd aangewezen op België. Probeer zo maar eens een samenhangend sociaal beleid te voeren. Vlaanderen kan nog altijd geen eigen beleid voeren dat is afgestemd op de Vlaamse noden. België is de eeuwige struikelsteen. Daarom wil het Vlaams Blok dat alle sociale bevoegdheden zo snel mogelijk worden overgeheveld naar Vlaanderen.

Sociale Zekerheid en solidariteit

De sociale zekerheid is een belangrijk element in elke moderne samenleving. Die sociale zekerheid heeft ook een sleutelrol gespeeld in de naoorlogse welvaart in Vlaanderen.

Het systeem moet gericht zijn op solidariteit tussen generaties, tussen rijk en arm, tussen alleenstaanden en gezinnen, tussen kleine en grote gezinnen, tussen gezonden en zieken en tussen actieven en inactieven. Het moet ervoor zorgen dat elke Vlaming in zekere mate kan meegenieten van onze welvaart en in elk geval een menswaardig bestaan kan leiden. Onze nationalistische visie is dus zeker niet ingegeven door egoïsme maar gericht op samenhang en solidariteit.

Hoewel een goed uitgebouwd systeem van sociale zekerheid onmisbaar is, mogen wij toch niet blind zijn voor de vele misbruiken. Onze huidige sociale zekerheid is vastgeroest en gevangen in haar eigen logge structuren: de staat, de vakbonden, de grote ondernemingen, de ziekenfondsen ... Stuk voor stuk machtsbolwerken die geen verantwoording moeten afleggen voor hun acties of uitgaven. Zij hebben de enorme schuldenberg waar we nu tegen aankijken mee opgebouwd en die vormt stilaan een bedreiging voor de toekomst van het systeem.

De Waalse diefstal

Vanuit Belgische hoek probeert men de immense geldstroom van Vlaanderen naar Wallonië in alle toonaarden te ontkennen of te minimaliseren. Maar het is een feit dat Vlaanderen zonder meer wordt bestolen via het systeem van de transfers. Alleen al in de sociale zekerheid wordt elk jaar bijna 3 miljard euro (120 miljard BEF) versast van Vlaanderen naar Wallonië. De totale afroming van onze welvaart bedraagt nu jaarlijks meer dan 11 miljard euro (450 miljard BEF). De zogenaamde solidariteit met Wallonië is eigenlijk een georganiseerde diefstal van Vlaamse middelen.

Niemand kan ontkennen dat er grote verschillen zijn in de uitgavenpatronen in de sociale zekerheid. De controle op ziekte en invaliditeit is in Wallonië veel lakser. De Vlaamse arbeidsbemiddelingsdienst VDAB

helpt mensen sneller aan het werk dan zijn Waalse collega van de FOREM. Langdurig werklozen worden in Vlaanderen opvallend sneller geschorst. Wallonië heeft relatief meer artsen, een hoger gebruik van medicijnen en doorgaans langere opnames in het ziekenhuis. Deze verschillen zijn vaak onverantwoord.

Het Vlaams Blok wil een onmiddellijke splitsing van de sociale zekerheid. Niet alleen om de miljardenstroom naar Wallonië een halt toe te roepen, maar ook om een eigen sociaal beleid te kunnen voeren. In dat kader juichen wij bijvoorbeeld initiatieven zoals de Vlaamse zorgverzekering toe. Die zorgverzekering kan de niet-medische kosten van hulpbehoevende mensen verlichten.

Een sociaal loket

Hulpverlening is tot op de dag van vandaag gepolitiseerd. Bovendien is ze verdeeld over twee besturen die naast elkaar werken: de gemeente en het OCMW. Dat is niet altijd efficiënt. Daarom pleit het Vlaams Blok voor de opening van een politiek neutraal ‘Sociaal Loket’ in elke gemeente. Daar moet de burger terecht kunnen voor de behandeling van alle sociale dossiers en voor de uitbetaling van werkloosheidsvergoedingen, pensioenen en andere uitkeringen.

Een betaalbare gezondheidszorg

De medische overconsumptie in ons land (en vooral dan in Wallonië) doet de kosten van de gezondheidszorg de pan uitswingen. Naast de splitsing van de sociale zekerheid moeten er dringend maatregelen komen die leiden tot een meer verantwoorde medische consumptie.

Een eerste stap in die richting is het aanleggen van een globaal medisch dossier. Dokters en tandartsen moeten van elke patiënt van bij de geboorte of zelfs al tijdens de zwangerschap een dossier bijhouden. Het dossier kan op dezelfde manier georganiseerd worden als de kruispuntbank van de sociale zekerheid en ook bijdragen tot een betere medische behandeling. Het spreekt voor zich dat er garanties moeten ingebouwd worden op het vlak van de privacy.

Preventieve gezondheidszorg

De belangrijkste bevoegdheden inzake het gezondheidsbeleid zijn nog altijd in handen van de federale (Belgische) overheid. Enkel de preventie wordt door Vlaanderen zelf georganiseerd. Die toestand is niet logisch en staat een efficiënt gezondheidsbeleid in de weg. Het Vlaams Blok eist dan ook de onmiddellijke overheveling van de gehele gezondheidszorg naar de gemeenschappen.

Preventie is in de moderne geneeskunde steeds belangrijker geworden. Voorkomen is nog altijd beter en meestal ook minder duur dan genezen. Het Vlaams Blok is voorstander van grootschalige informatie- en preventieprogramma's. Samen met vaccinaties kunnen zij onze levensverwachting en -kwaliteit aanzienlijk verhogen. In het parlement dringen wij al jaren aan op de uitbreiding van het vaccinatiepakket. Hepatitis B, bijvoorbeeld, is een uiterst besmettelijke ziekte die jaarlijks heel wat dodelijke slachtoffers eist, maar die met een vaccin gemakkelijk en goedkoop kan bestreden worden. Het ministerie van Volksgezondheid heeft hier in het verleden vaak steken laten vallen.

Aids

De inspanningen van de Vlaamse regering schijnen zich tegenwoordig te beperken tot solidariteitscampagnes met seropositieven. Voor preventie en informatie is er weinig interesse en weinig geld. Het effect van de beruchte "bla bla – boem boem"-campagne is al even twijfelachtig als het niveau.

Het Vlaams Blok pleit voor een verplichte HIV-test voor wie ons land binnenkomt of terugkeert uit risicogebieden. Om iedereen op zijn verantwoordelijkheid te wijzen, heeft het Vlaams Blok ook een voorstel van decreet ingediend, dat voorziet in zware straffen voor wie niet de nodige voorzorgsmaatregelen neemt om de verspreiding van levensbedreigende ziektes zoals aids en hepatitis C te verhinderen.

De verpleegkunde herwaarderen

In het kader van de gezondheidszorg houdt het Vlaams Blok een vurig pleidooi voor de herwaardering van de verpleegkundigen in de thuiszorg, de gehandicaptensector, de rust- en verzorgingstehuizen en de gewone ziekenhuizen. Zij moeten meestal werken in moeilijke omstandigheden en onder een te hoge werkdruk. De voortdurende besparingen in de sector hebben ervoor gezorgd dat er een nijpend personeelsgebrek is en dat men nog moeilijk de ideale verzorging kan geven aan de patiënten. Verpleegkundigen moeten weer het gevoel krijgen dat hun beroep echt maatschappelijk gewaardeerd wordt, ook door betere lonen.

Rechtvaardige pensioenen

Als gevolg van de vergrijzing van de bevolking dreigt ons huidige pensioensysteem op de duur onbetaalbaar te worden. Steeds meer gepensioneerden moeten onderhouden worden door steeds minder actieven. Om de totale ineenstorting van de sociale zekerheid af te wenden, pleiten wij voor de splitsing van de sociale zekerheid, voor een gezonde gezinspolitiek en voor het opzetten van Vlaamse pensioenfondsen. Deze pensioenfondsen bieden niet alleen zekerheid voor de toekomst, maar kunnen ook de motor worden van economische activiteit en investeringen.

Het Vlaams Blok is niet gewonnen voor de privatisering van de pensioenen. De bestaande discriminaties, zoals die tussen zelfstandigen en werknemers, moeten volgens ons wel dringend worden weggewerkt. De pensioenen die uitgekeerd worden aan zelfstandigen zijn vandaag immers vaak mensonwaardig. Wij willen een rechtvaardig pensioen voor iedereen en de afschaffing van de fiscale bestraffing van het pensioensparen. Het aftoppen van zeer hoge pensioenen moet een meer evenwichtige verdeling van de pensioenen tot stand brengen.

Meer ouderenzorg

Zoals ouders de morele plicht hebben voor hun kinderen te zorgen als zij klein en hulpbehoevend zijn, zo hebben kinderen de morele plicht voor hun oude en hulpbehoevende ouders te zorgen. Maar die morele plicht tot familiale solidariteit is nog wel wat anders dan een door de staat opgelegde onderhoudsplicht. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat mensen financieel geruïneerd worden omdat ze de rusthuisfactuur voor hun ouders moeten betalen. Daarom pleit het Vlaams Blok voor de afschaffing van deze verplichting. Het komt de gemeente of het OCMW toe om tussenbeide te komen in de onderhoudskosten van bejaarden die onvoldoende middelen hebben.

Deze hele problematiek moet ook gezien worden in het kader van de discussie rond pensioenen en rusthuizen. Als een normaal pensioen niet volstaat om een normale rusthuisfactuur te betalen, loopt er iets fundamenteel fout. Ofwel zijn de pensioenen te laag, ofwel zijn de rusthuizen te duur. De overheid moet dan ook inspanningen leveren om deze kloof te dichten en schrijnende toestanden te vermijden. In een goed functionerende welvaartstaat moet de tussenkomst van het OCMW een uitzondering zijn.

Sociale huisvesting

Een sterke Vlaamse economie moet alle inwoners in staat kunnen stellen over een vaste verblijfplaats te beschikken en zich behoorlijk te huisvesten. Hierbij moet de overheid zo nodig behulpzaam zijn, door het beschikbaar stellen van sociale woningen.

In het verleden is er in de sector van de sociale huisvesting wel eens sprake geweest van een ongezonde vriendjespolitiek. Zowel bij het toekennen van de bouwopdrachten als bij de toewijzing van sociale woningen. Het Vlaams Blok staat achter het principe dat plaatselijke maatschappijen voor sociale woningbouw initiatieven nemen, onder toezicht van de plaatselijke politici van meerderheid én oppositie en van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij. De toewijzing van een sociale woning moet in elk geval gebeuren aan de hand van strikt objectieve criteria.

De gemeente moet bouwrijpe gronden ter beschikking stellen om de huurprijzen te drukken. De prijzen moeten ook binnen een ruime marge liggen, zodat de *sociale mix* van de inwoners gewaarborgd wordt. Sociale gettovorming moet absoluut vermeden worden.

Volgens ons moet de financiële tussenkomst van de overheid in de sociale huisvestingssector beperkt blijven tot het aanbieden van betaalbare huurwoningen voor minder gegoede personen en gezinnen. Met goedkope leningen kan de overheid gezinnen met kinderen helpen een bescheiden woning te kopen.

Armoede

Ondanks het vrij hoge welvaartspeil in Vlaanderen vallen er ook bij ons mensen uit de boot. Vaak gaat het om verdoken armoede, weggestopt achter deuren en muren in vervallen en nauwelijks leefbare woningen. Maar armoede is ruimer dan dat. Heel wat mensen zijn vandaag niet echt arm, maar komen bij de minste financiële tegenslag wel in de armoede terecht. In zo'n geval spreken we over bestaansonzekerheid.

Voor vele mensen begint de weg naar de armoede met afbetalingen op krediet. Zo leidt onbezonnen koopgedrag al snel tot een individuele schuldenberg. Winkelketens, reclamemakers en de banken dragen een grote verantwoordelijkheid bij het gewijzigde consumptiegedrag en het groeiende aantal aankopen op afbetaling. Kwijtschelding van schulden is niet de juiste oplossing. Die ligt volgens ons eerder in de oprichting van een positieve kredietcentrale, waar alle kredietopnames geregistreerd worden.

Bijzondere aandacht verdient het lot van kleine zelfstandigen die vaak failliet gaan na jarenlang zwoegen en zware investeringen, door tegenslagen of onverwachte omstandigheden waarop zij geen vat hebben. Is het rechtvaardig deze mensen de rest van hun leven met de stempel van het bankroet op te zadelen en te veroordelen tot de bedelstaf?

Tot slot verdient het, in het licht van de vele schrijnende gevallen die ten gevolge van een echtscheiding in de armoede verzeilen, aanbeveling de bestaande wetgeving inzake echtscheiding grondig door te lichten en eventueel te herzien.

Gehandicapten

Als we onze tegenstanders mogen geloven, zou het Vlaams Blok niet alleen tegen vrouwen en vreemdelingen zijn, maar zelfs tegen gehandicapten. Waaruit nog maar eens blijkt dat onze tegenstanders nooit verlegen zijn om een leugen meer.

Het zijn trouwens - en dat moet maar eens gezegd worden - de traditionele partijen zélf die in de wetgeving een discriminatie van de gehandicapten hebben ingebouwd. Dat verdient een woordje uitleg: in België is abortus vandaag wettelijk toegelaten tot de twaalfde week van de zwangerschap. Maar, als blijkt dat het ongeboren kind een aangeboren afwijking heeft, dan mag het ook later, in principe zelfs tot in de negende maand. De partijen die de abortuswet hebben goedgekeurd, hebben dus een levensgevaarlijk en onaanvaardbaar onderscheid gemaakt tussen 'normale' kinderen en kinderen die mogelijk met een handicap zullen geboren worden.

Het Vlaams Blok daarentegen heeft steeds zijn solidariteit geuit met de allermaksten in onze samenleving: de ongeboren kinderen en de gehandicapten. Gehandicapten hebben het, omwille van hun handicap, per definitie moeilijker dan anderen om een zo normaal mogelijk leven te leiden en zich in de samenleving staande te houden. Daarom vinden wij dat de overheid voor hen een zo ruim- en gulhartig mogelijk beleid moet voeren. Zij moet hun maatschappelijke integratie mogelijk maken en, voor diegenen die dat wensen, een zo zelfstandig mogelijk bestaan verzekeren. Dat vergt niet alleen financiële tegemoetkomingen, maar ook een andere ingesteldheid van het beleid ten aanzien van de gehandicapten.

Concreet pleiten wij in dat opzicht onder meer voor het behoud en de verhoging van de bijzondere kinderbijlagen. Mensen die gehandicapten thuis verzorgen verdienen alle steun, maar ook de thuisverzorging dient verder te worden uitgebouwd. Het Vlaams Blok is geen voorstander van positieve discriminatie, maar de overheid moet wel een wervingspolitiek voeren waarbij gehandicapten een eerlijke kans krijgen. In het openbaar vervoer, in openbare gebouwen, op straat enz. moet meer rekening worden gehouden met de mogelijkheden van gehandicapten.

Abortus en bio-ethiek

Het Vlaams Blok heeft er nooit een geheim van gemaakt dat abortus onaanvaardbaar is en wel om volgende redenen:

1. ook het ongeboren leven in de moederschoot is menselijk leven
2. onschuldig menselijk leven mag niet gedood worden
3. andere oplossingen zijn mogelijk

Dat betekent niet dat wij onze ogen sluiten voor de pijnlijke situatie van meisjes of vrouwen die onverwacht zwanger worden. Een samenleving die voor de bescherming van het ongeboren leven kiest, moet ook bereid zijn die politiek met concrete maatregelen te ondersteunen. Wij denken daarbij aan bijstand tijdens en na de zwangerschap, versoepeling van de adoptiewetgeving en het pleegouderschap, financiële en materiële hulp.

Voor échte noodgevallen waarbij het leven van de vrouw in gevaar komt, is nog nooit iemand vervolgd, laat staan veroordeeld, zodat de abortuswet daarvoor zeker niet gewijzigd moest worden. Maar met de steun van de CVP en de handtekening van christen-democratische ministers werd de abortuswet doorgedrukt. Abortus is intussen volledig gebanaliseerd, van enige wettelijke controle is nauwelijks sprake.

Voor het Vlaams Blok is het menselijk leven onaantastbaar. De rechtsstaat moet dan ook in de eerste plaats de zwaksten beschermen. En de zwakste is zonder twijfel het ongeboren kind.

Het Vlaams Blok vindt dat er zo voorzichtig mogelijk moet worden omgesprongen met het menselijk leven. De wetgever mag geen blanco check geven aan individuele personen en geneesheren om eigenmachtig te beslissen over leven en dood.

Datzelfde principiële uitgangspunt geldt volgens ons ook voor genetische manipulatie en in bio-ethische of medische dossiers.

Euthanasie

Er is in dit land geen eerlijk debat gevoerd over euthanasie. Zo hebben de voorstanders vanaf het begin het recht op waardig sterven herleid tot een recht op euthanasie. Maar voor ons is de bescherming van de waardigheid van ongeneeslijk zieken een mensenrecht. In Denemarken, Groot-Brittannië, Canada en Australië kwam men tot de conclusie dat een rechtsstaat opzettelijk doden niet kan tolereren, ook niet als het om medisch doden op verzoek gaat. De Raad van Europa aanvaardde een aanbeveling die de mensenrechten en de waardigheid van ongeneeslijke en stervende patiënten moet beschermen.

Wij zijn dus principieel gekant tegen de recente wetwijziging die euthanasie uit het strafrecht heeft gehaald.

De vraag naar euthanasie of levensbeëindiging vermindert trouwens sterk als er vakkundige *palliatieve zorg* geboden wordt. De medische wetenschap is zo ver gevorderd dat sterven meestal pijnloos kan verlopen. Daarom moet stervensbegeleiding een specialisatie worden, waaraan ook in de huisartsenopleiding voldoende aandacht wordt besteed. Alle rust- en verzorgingstehuizen moeten beschikken over een degelijke palliatieve dienst. Ook de thuiszorg moet uitgebouwd worden.

Ons verzet tegen euthanasie betekent natuurlijk niet dat het Vlaams Blok voorstander is van therapeutische hardnekkigheid of het nodeloos verlengen van het leven en het lijden. Pijnbestrijding en het stopzetten van een nutteloze geneeskundige behandeling bij terminale patiënten zijn toegelaten, experimentele medische ingrepen niet.

Door een recente wetwijziging wordt euthanasie ook toegestaan voor niet-terminale patiënten. Men spreekt van een 'medisch uitzichtloze situatie'. Dat is voor ons volstrekt onaanvaardbaar. Suikerziekte is vandaag ongeneeslijk. Euthanasie dan maar? In Nederland heeft de vergelijkbare wetgeving er al toe geleid dat euthanasie werd toegepast op patiënten die alleen maar depressief waren ...

De nieuwe wet met betrekking tot euthanasie is voor het Vlaams Blok duidelijk een brug te ver. En heel wat artsen en verpleegkundigen delen onze mening. Er is geen afdoende controle en er zijn geen straffen voorzien voor artsen die ten onrechte euthanasie plegen.

KORT

Het Vlaams Blok is een sociale partij. Onze sociale eisen en voorstellen:

- ***de sociale zekerheid splitsen***
- ***een sociaal loket in elke gemeente inrichten***
- ***een degelijke en betaalbare gezondheidszorg***

- *een rechtvaardig pensioen voor iedereen*
- *sociale huisvesting zonder vriendjespolitiek*
- *een doelgericht beleid voor jongeren en gehandicapten*

Het Vlaams Blok is een ethische waardenpartij. Daarom vinden wij:

- *abortus is en blijft onaanvaardbaar*
- *actieve euthanasie is ontoelaatbaar. Wij pleiten voor een optimale uitbouw van de palliatieve zorg.*

8. EEN WELVAREND VLAANDEREN

Voor het Vlaams Blok is economische ontwikkeling geen doel op zich, maar een middel om welvaart te bereiken en die welvaart voor ons volk veilig te stellen. Economie staat niet op zichzelf en mag de politieke agenda niet bepalen. De politiek moet er zorg voor dragen dat de beslissingsmacht over de eigen economie zoveel mogelijk in eigen handen blijft, met behoud van het vrije ondernemerschap.

Een gecorrigeerde vrije markteconomie

Het Vlaams Blok kiest voor een gecorrigeerde vrije markteconomie. De geschiedenis leert ons immers dat een door de overheid gecontroleerde economie niet zo gezond is. Het is dan ook wenselijk voorrang te geven aan de marktmechanismen. Die politiek leidt nog altijd tot meer welvaart en welzijn voor het grootste deel van de bevolking. Dat betekent niet dat de overheid geen regulerende rol meer zou hebben. Een ultraliberale aanpak van het *laissez-faire*-principe (alles moet kunnen) kan tot misbruiken leiden, waardoor de welvaart van een kleine groep toeneemt ten koste van de welvaart van velen. De overheid moet misbruiken voorkomen en de economische ontwikkelingen zonodig bijsturen op cultureel, sociaal en ecologisch vlak.

België, een rem op onze vooruitgang

De Vlaamse economie heeft zich ontwikkeld tot een moderne open economie. KMO's en zelfstandigen zijn de motor van onze welvaart. Dankzij onze creativiteit, onze technische kennis en de werklust van onze werknemers hebben Vlaamse bedrijven een stevige reputatie opgebouwd in binnen- en buitenland. Vlaanderen is vandaag één van de welvarendste regio's van de wereld. De Waalse economie daarentegen heeft zich nooit kunnen aanpassen aan de veranderende economische omstandigheden. Tijdens het verval van de oude industrie is het zuiden niet op de trein van de technologische vooruitgang gesprongen, maar ging het – alweer - bescherming zoeken bij de overheid. Omdat Wallonië krampachtig bleef vasthouden aan een socialistisch regime van staatssteun, heeft de Waalse economie een achterstand opgelopen die het haast niet meer kan bijbenen.

Het bestaan van België en een centraal gestuurde economie is dan ook nefast voor beide regio's. Wallonië moet het hoofd boven water houden met steeds meer geld uit de schatkist (lees: Vlaanderen) en Vlaanderen moet met de handrem op werken aan zijn economische vooruitgang.

Een eigen economisch beleid

Vlaanderen heeft dynamische en flexibele ondernemingen, een lage werkloosheid en, in principe, een lage overheidsschuld. Wij hebben dus alle troeven in handen voor een sterke en veerkrachtige economie. Maar helaas ... Vlaanderen wordt nog altijd verplicht Wallonië zwaar te subsidiëren en het ontbreekt ons aan de mogelijkheden (bevoegdheden) om een eigen economisch beleid op poten te zetten. Om de haverklap botst Vlaanderen op Waalse veto's. België is, ook voor onze economische ontwikkeling, een lastige hinderpaal geworden. Vlaanderen moet dan ook zo snel mogelijk zijn eigen economisch beleid kunnen voeren.

De Belgische schuldenberg

België heeft in de laatste decennia, mee door de economische crisis van de 70'er en 80'er jaren, een astronomische schuldenberg opgebouwd van om en bij de 250 miljard euro (zo'n 10.000 miljard BEF)... Aan deze situatie moest, onder druk van de EU, een einde komen.

In Vlaanderen kon het tij gekeerd worden door een omschakeling naar diensten en nieuwe industrietakken. Wallonië hield vast aan zijn verouderde industrie en de economie kreeg er dan ook zware klappen. Het kortzichtige Waals-Belgische beleid leidde al snel tot een hoog oplopende staatsschuld. Die trend werd nog eens versterkt door de beruchte *wafelijzerpolitiek*: voor elke frank die geïnvesteerd werd in Vlaanderen, moest er ook één naar Wallonië gaan, zelfs voor nutteloze projecten. Vandaag draagt Vlaanderen niet alleen de zware lasten van de staatsschuld, maar moet het daarenboven ook nog het Waalse wanbeleid financieren.

Die situatie is voor ons onhoudbaar en onaanvaardbaar. Vlaanderen kan niet blijven opdraaien voor de Waalse tekorten. Zolang de staatsschuld een nationale materie blijft, zal Wallonië het nut van besparingen niet inzien en het geld over de balk blijven gooien. Het Vlaams Blok eist daarom een onmiddellijke splitsing van de overheidsschuld.

De Waalse diefstal

Wallonië is financieel afhankelijk van Vlaanderen. De enorme verschillen in de samenstelling van onze bevolking, de productiviteit, politieke en culturele factoren, hebben geleid tot twee totaal verschillende economische stelsels. Aan de éne kant heb je een gezonde vrije markt bij ons en aan de andere kant een bijna failliete socialistische economie in Wallonië.

Daarom wordt Vlaanderen verplicht elk jaar meer dan elf miljard euro (452 miljard BEF) te pompen in bodemloze Waalse putten. Via de sociale zekerheid, de financiering van gewesten en gemeenschappen en de staatsschuld staan wij jaar in jaar uit een aanzienlijk deel van onze welvaart af aan het zuiden. En het einde van de diefstal is nog niet in zicht.

Het Vlaams Blok windt er geen doekjes om. Wallonië leeft al veel te lang op onze kosten en legt daarmee een zware hypotheek op onze welvaart. Het is tijd dat Wallonië zélf zijn boontjes leert doppen en de tering naar de nering zet. Wallonië moet kiezen voor besparingen en zélf de verantwoordelijkheid dragen voor zijn uitgaven. Het Vlaams Blok eist dan ook de stopzetting van de enorme transfers naar Wallonië en de onmiddellijke splitsing van de sociale zekerheid.

Globalisering

De toenemende liberalisering van de wereldmarkten, technologische ontwikkelingen en de beschikbaarheid van communicatiemiddelen leiden tot een globalisering van de economie. Multinationale ondernemingen hebben een wereldwijd imperium opgebouwd waarvan de beslissingsmacht de nationale grenzen ver overstijgt. Hun monopoliepositie heeft tot gevolg dat een groot deel van de wereldbevolking min of meer afhankelijk wordt van een relatief klein aantal grote multinationals. Dankzij het gebruik van fiscale spijttechnologie slagen deze bedrijven er vaak in zich te onttrekken aan nationale wetten en regels. Zo nodig kunnen zij zelfs zonder veel problemen hun activiteiten overbrengen naar een ander land waar belastingen en loonkosten lager liggen, of milieunormen minder streng worden toegepast. In het verleden heeft dat ook in eigen land al gezorgd voor sociale catastrofes. Denken we maar aan de sluiting van

Renault-Vilvoorde. Het moet duidelijk zijn dat het Vlaams Blok vanuit nationalistisch oogpunt kritisch staat tegenover een al te vergaande globalisering.

Bedrijfsvlucht stoppen

Ondernemingen vestigen zich doorgaans in een land of streek waar een gezond economisch beleid wordt gevoerd en waar het fiscale klimaat gunstig is. Juist op dat vlak scoort België bijzonder slecht. De fiscale lasten zijn hier loodzwaar en bovendien gaat de internationale concurrentiepositie van België (en dus van Vlaanderen) nog verder achteruit.

Vlaanderen wordt ook benadeeld door de onrechtmatige en massale toekenning van Europese subsidies aan Wallonië. Meer dan twee derden van de door Europa aan België toegekende miljarden zijn voor het zuiden bestemd. Met die steun worden nu bedrijven uit Vlaanderen weggelokt, zodat Europese fondsen onze Vlaamse concurrentiepositie ernstig ondermijnen. Daarnaast stellen we ook nog vast dat heel wat bedrijven vluchten naar derdewereldlanden. Het is vaak onmogelijk op te boksen tegen landen met zeer lage lonen en een lakse wetgeving op het gebied van milieu, fiscaliteit, handel en sociale wetgeving.

Om de bedrijfsvlucht of *delokalisatie* te stoppen stelt het Vlaams Blok dat een eerlijke vrije handel slechts mogelijk is met landen met gelijklopende sociaal-economische inzichten. Daarom eisen wij dat de concurrentie met gelijke middelen wordt gevoerd. Het Vlaams Blok pleit er dan ook voor dat de Europese Unie pragmatische beschermende maatregelen neemt tegen landen die niet dezelfde hoge sociale en ecologische normen hanteren. Op die wijze kunnen we ook vermijden dat levensnoodzakelijke economische takken uit Europa verdwijnen.

Verankering

Door de voortschrijdende globalisering en liberalisering van de wereldeconomie komen steeds meer Vlaamse bedrijven in vreemde handen. Dat fenomeen kan leiden tot de sluiting van (internationale) ondernemingen, delokalisatie, het wegvloeien van bedrijfswinsten naar het buitenland. Daarnaast heeft de verder schrijdende globalisering niet zelden dramatische sociale gevolgen. Daarom pleiten wij voor een verankering van onze Vlaamse bedrijven. Het is van fundamenteel belang dat Vlaamse managers aanwezig zijn in Vlaamse bedrijven en filialen van buitenlandse bedrijven. Zoniet verschuift de beslissingsmacht onvermijdelijk naar het buitenland. Hetzelfde geldt voor het aandelenbezit: hoe meer aandelen in Vlaanderen blijven, hoe kleiner de kans dat de betrokken ondernemingen uitvlaggen naar het buitenland.

Vlaanderen heeft een actief verankeringsbeleid nodig, vooral in strategische sectoren zoals bijvoorbeeld de energie- en telecommunicatiemarkt. Hoe sterker de verankering, hoe groter de onafhankelijkheid van de Vlaamse economie.

Vlaams imago

Guy Verhofstadt mag dan al beweren dat België onder zijn regering werd omgedoopt tot een *modelstaat*, veel is daarvan in het buitenland niet te merken. Ons land sleept nog altijd het etiket van politieke schandalen, corruptie, georganiseerde misdaad en kindermoorden met zich mee. De internationale reputatie van België is ronduit barslecht en Vlaanderen ontsnapt daar helaas niet aan. Vlaamse ondernemers hebben er dus alle belang bij om onder eigen vlag naar buiten te treden, als Vlaming en niet als Belg.

Wij moeten dringend werk maken van de promotie van Vlaanderen, onze producten en diensten, onze stielkennis, onze werklust.

Vlaanderen werkt

Werkgelegenheid is een sleutelbegrip in de sociaal-economische situatie. Een hoge mate van tewerkstelling draagt bij tot een hogere welvaart en meer welzijn. Ook in de werkloosheidscijfers haalt België in vergelijking met andere Europese landen lang geen goede resultaten. Vlaanderen doet het nochtans lang niet slecht. Toch is de werkloosheid in België merklijk hoger dan het gemiddelde en dat is te wijten aan de slechte prestaties van Wallonië.

Vlaanderen kan nog altijd geen eigen tewerkstellingsbeleid voeren. Dat komt omdat wij niet over de noodzakelijke bevoegdheden beschikken en omdat we voor de financiering van zo'n beleid nog altijd zijn aangewezen op het Belgische niveau. Bovendien wordt elke poging om een Vlaams tewerkstellingsbeleid op gang te trekken door Wallonië geboycot.

Het Vlaams Blok eist dan ook het overhevelen naar Vlaanderen van de bevoegdheden met betrekking tot tewerkstelling en blijft bij zijn eis tot fiscale autonomie.

Jobs en arbeidsbemiddeling

Dat een gezond economisch beleid mank loopt in ons land blijkt ook nog eens uit de Belgische banenplannen. Die zijn inefficiënt, zeer duur, en stevast op maat van Wallonië geschreven. Vlaanderen heeft dus behoefte aan andere maatregelen.

Internationaal onderzoek toont aan dat zowat de helft van de economische groei, export en tewerkstelling het gevolg is van technologische vooruitgang. Daarom moet Vlaanderen, dat instaat voor 75% van de Belgische uitvoer, blijvend investeren in wetenschappelijk onderzoek en technologische ontwikkeling. Het belang van een goede verstandhouding en samenwerking tussen het onderwijs en het bedrijfsleven kan nauwelijks worden overschat.

Werkgevers en werknemers

In België worden de meeste loononderhandelingen (de fameuze CAO's of collectieve arbeidsovereenkomsten) nog altijd centraal gevoerd. Dat is niet logisch, want de productiviteit in Vlaanderen ligt stukken hoger dan in Wallonië. De talenkennis in het zuiden is meestal gebrekkig. De lonen zijn er relatief hoog en in de werkloosheid scoort Wallonië aanzienlijk slechter. Het ligt dus voor de hand dat Vlaanderen bij nationale onderhandelingen tussen werkgevers en werknemers de tol betaalt. Daarom pleit het Vlaams Blok voor het afsluiten van sectoriële akkoorden op Vlaams niveau. Zo kunnen wij in Vlaanderen een eigen loonpolitiek voeren en onze concurrentiepositie verbeteren op de internationale markt.

Vakbonden

Dat het Vlaams Blok tegen de vakbonden zou zijn en voor de afschaffing van het stakingsrecht is alweer één van die hardnekkige sprookjes die kwistig worden rondgestrooid.

Niemand betwist de historische rol van de vakbonden in de emancipatie van de werknemers. Wij stellen alleen vast dat vandaag politiek gekleurde vakbonden vaak een nefaste invloed hebben op de relatie tussen

werkgevers en werknemers. In plaats van de belangen van hun leden te verdedigen, verlagen ze zich soms tot platte partijpolitiek, het verwerven van allerlei profijten en het dienen van de partij waaraan ze zijn verbonden.

Misbruiken moeten aangepakt worden door vakbonden rechtspersoonlijkheid te geven en te verplichten een open boekhouding te voeren. Om de werknemers beter te verdedigen moet het monopolie van de politieke vakbonden doorbroken worden. Het Vlaams Blok pleit ook voor de oprichting van echte ondernemingsraden, waarin werkgevers en werknemers vertegenwoordigd zijn. Deze raden moeten leiden tot een democratische besluitvorming die zowel werkgevers als werknemers ten goede komt.

Het is absoluut onaanvaardbaar dat de traditionele vakbonden leden of verkiezingskandidaten van het Vlaams Blok zomaar uitsluiten.

KORT

Op economisch vlak pleit het Vlaams Blok voor:

- ***de stopzetting van de immense geldstromen naar Wallonië en de splitsing van de sociale zekerheid***
- ***de splitsing van de Belgische overheidsschuld***
- ***een eigen fiscaal beleid***
- ***een klimaat van verstandhouding tussen werkgevers en werknemers via gedepolitiseerde vakbonden en ondernemingsraden***
- ***Vlaamse CAO's***
- ***een politiek van verankering***
- ***internationale afspraken die de grenzeloze macht van multinationale ondernemingen aan banden leggen***

Uiteindelijk is Vlaamse onafhankelijkheid de beste garantie om een goed economisch beleid te kunnen voeren en onze welvaart veilig te stellen.

9. MILIEU, RUIMTELIJKE ORDENING EN MOBILITEIT

Lang voor er in België sprake was van een ‘groene’ partij, werd er in de schoot van de Vlaamse Beweging al geijverd voor een gezond milieu. Ook al lijkt het er - omwille van het fanatisme waarmee Agalev het Vlaams Blok bekampt - soms anders op, maar nationalisme en de bekommernis voor het milieu zijn zeker niet tegenstrijdig, integendeel.

Beide denkrichtingen zijn ontstaan uit een conservatieve levenshouding. Het woord ‘conservatief’ is tegenwoordig haast een scheldwoord, maar feitelijk betekent dat niet meer dan opkomen voor het behoud van datgene wat waarde(n)vol is. Zo strijden nationalisten voor het behoud van de culturele identiteit van hun volk en ecologisten voor het behoud van de biologische verscheidenheid in de natuur.

Het Vlaams Blok wil dat de politiek zorg draagt voor het leefmilieu. De natuur moet beschermd worden. Niet alleen uit eigenbelang, maar ook en vooral omdat wij een verantwoordelijkheid dragen tegenover onze kinderen en de komende generaties.

Een gezond milieu

Meer economische welvaart en individuele consumptie hebben een zware belasting van ons leefmilieu tot gevolg. We moeten met andere woorden proberen die wetmatigheid te doorbreken en streven naar een economie die aandacht heeft voor duurzame ontwikkeling. De wetenschap moet daarbij uitgaan van *voorzichtigheid* en *vooruitziendheid*.

Technologische ontwikkelingen moeten getest worden op hun mogelijke gevolgen voor het milieu. Het Vlaams Blok vindt dat de overheid moet investeren in de wetenschap. Nieuwe wetenschappelijke ontdekkingen en bevindingen kunnen trouwens een essentiële bijdrage leveren tot een gezonder milieu.

Milieubeleid

Het Vlaams Blok is voorstander van een positieve aanpak. Het effect van allerlei ecotaksen en milieueffingen is twijfelachtig en meestal gaat het om verkapte belastingverhogingen. Die hebben ook nog eens het bijkomende nadeel dat ze het milieubeleid weinig populair maken.

Het lijkt ons eerder aangewezen milieuvriendelijke producten en bedrijven fiscaal aan te moedigen door belastingverminderingen toe te staan. Ook de burger moet betrokken worden bij een actief milieubeleid.

Natuurlijk moet milieuvervuiling streng bestraft worden. Het motto ‘de vervuiler betaalt’ slaat volgens ons niet alleen op het betalen van een boete, maar ook op het herstellen van de aangerichte schade.

Aangezien milieuproblemen meestal niet stoppen aan de grenzen, ligt het voor de hand dat dit ook op Europees niveau wordt gereguleerd.

Afvalverwerking

Wij produceren met zijn allen een immense afvalberg. Om dat probleem binnen de perken te houden kiezen wij voor afvalpreventie en het bannen van schadelijke producten waar mogelijk. Het Vlaams Blok

kiest ook voor selectieve afvalophaling en hergebruik van grondstoffen. Het afval dat niet meer voor gebruik in aanmerking komt, moet op een milieuvriendelijke wijze verwerkt worden. In een aantal gevallen zal men helaas ook op de verbrandingsoven aangewezen zijn. Die ovens moeten geschikt zijn voor energierecuperatie en beantwoorden aan de strengste normen. Verbrandingsovens die niet voldoen aan die milieunormen en die door het uitstoten van giftige gassen een gevaar opleveren voor de volksgezondheid, moeten onmiddellijk gesaneerd of gesloten worden.

Ruimtelijke ordening

Ruimtelijke ordening is een relatief nieuw begrip in dit land. Lintbebouwing, de ondoordachte inplanting van industrieterreinen of winkelcentra, de hoogbouw aan de kust... Jarenlang was zowat alles toegelaten en de overheid kneep hier en daar een oogje dicht. Het panorama van Vlaanderen is dan ook niet altijd even fraai. De politiek moet nu het puin ruimen van een fout beleid uit het verleden en trachten wat meer orde te brengen in de bouwkundige chaos. En ook dat gebeurt helaas niet altijd doordacht of rechtvaardig.

Een leefbaar Vlaanderen is alleen maar mogelijk met een verstandige visie op ruimtelijke ordening. Volgens ons moet de klemtoon liggen op een concentratie van menselijke activiteiten. Lintbebouwing en verstedelijking worden best tegengegaan. De zeldzame natuurgebieden en open ruimtes moeten beschermd en uitgebreid worden. Het Vlaams Blok gaat akkoord met de idee van een ruimtelijk structuurplan. Het bestaande Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) verdient echter zeker bijsturing, daar waar het verstedelijking en industrialisering in de hand werkt.

Zonevreemdheid

Het probleem van de zonevreemde woningen is perfect op een menselijke wijze op te lossen. Het Vlaams Blok pleit ervoor dat alle zonevreemde woningen die op een wettelijke wijze werden gebouwd tot zone-eigen woning worden gemaakt. Het kan niet dat mensen de dupe worden van foute overheidsbeslissingen uit het verleden. Daarom moet ook het onrechtvaardige systeem van *planbaten* afgeschaft worden.

Ook het probleem van de weekendzones kan redelijk worden opgelost. Gemeentebesturen kunnen de weekendzones omvormen tot woonzones met recreatief karakter. Dat heeft tot gevolg dat de betrokken weekendverblijven worden gelijkgeschakeld met gewone woningen en dat de bewoners er permanent kunnen verblijven. Deze regularisatie die het Vlaams Blok voorstelt, geldt uiteraard alleen voor weekendverblijven die opgetrokken werden buiten natuurgebieden. In natuurgebieden moeten ze worden afgebroken binnen een periode van vijf jaar, zodat het gebied in zijn oorspronkelijke staat kan worden hersteld.

Wat bouw misdrijven betreft is het Vlaams Blok niet alleen voorstander van een verjaringstermijn van vijf jaar voor overtredingen uit het verleden, maar ook van een strengere controle om nieuwe wantoestanden te voorkomen.

Leefbare steden

Almaar meer mensen verlaten de stad. Op de vlucht voor verkrotting, vervreemding, criminaliteit en een hoge belastingdruk. Deze uittocht naar de voorsteden en de groene gemeentes legt een zware druk op de zeldzame open ruimtes. Het Vlaams Blok wil de stadsvlucht zo snel mogelijk stoppen. Leven in de stad moet weer aantrekkelijk worden. Daarvoor is een pakket maatregelen nodig. Wij denken daarbij aan een

harde aanpak van de criminaliteit, de sanering van verloederde wijken, het verlenen van premies en subsidies die het wonen in de stad ook fiscaal bevorderen, enz.

Het Vlaams Blok pleit voor het stopzetten van de verstedelijking, voor de bescherming van de open ruimte en voor de uitbreiding van natuurgebieden en bossen. Daarnaast moet er een menselijke oplossing uitgewerkt worden voor de scheefgroei uit het verleden.

Industrie en landbouw

Het is voor het Vlaams Blok onaanvaardbaar dat dorpen worden opgeofferd aan de uitbreiding van de industrie. Er bestaan immers alternatieven die ecologie, economie en wonen met elkaar kunnen verzoenen. Zo dienen grote industriezones zich bij voorkeur verder te ontwikkelen volgens het principe van de inbreiding. Kleine ambachtelijke en handelsbedrijven kunnen, als zij geen noemenswaardige hinder veroorzaken, gevestigd worden in woonzones.

De landbouw wordt tegenwoordig door milieubewegingen vaak met de vinger gewezen. Nochtans heeft de landbouw er in heel wat streken in Vlaanderen voor gezorgd dat het groene karakter behouden bleef. Het Vlaams Blok wil de kleine en familiale landbouw opnieuw een eerlijke kans geven. Dat is, zoals we vandaag allemaal weten, niet alleen belangrijk voor ons milieu maar ook voor onze gezondheid. Het Vlaams Blok beschouwt de landbouw overigens als een strategische sector die niet mag verloren gaan, zoniet worden we voor onze voedselproductie totaal afhankelijk van het buitenland.

Mobiliteit, een Vlaamse bevoegdheid

Wie elke dag met de wagen naar het werk moet, zal beamen dat daar vandaag nog weinig pret aan te beleven valt. De sterke aangroei van het woon-, werk- en vrachtverkeer en het uitblijven van een doordacht beleid, hebben ervoor gezorgd dat onze wegen dichtslibben. Eén en ander heeft dramatische gevolgen voor de leefbaarheid van onze woonomgeving, maar ook voor de bereikbaarheid van onze bedrijven en de concurrentiepositie van onze economie.

Vlaanderen is bevoegd voor ruimtelijke ordening, economie, leefmilieu en verkeer, maar het spoorwegbeleid en het luchtverkeer zijn nog altijd Belgisch. Op die manier is het moeilijk een geïntegreerd beleid te voeren. Daarom pleit het Vlaams Blok er voor dat Vlaanderen volledig bevoegd wordt voor mobiliteit.

Werk in eigen streek

Een gezonde ruimtelijke ordening kan al heel wat bijdragen tot een oplossing van de bestaande verkeersproblemen. In essentie moeten we ernaar streven om wonen, werken, winkelen, schoolgaan en ontspannen zoveel mogelijk te concentreren in bestaande woongebieden en steden. Wonen en werken moeten weer dicht bij elkaar gebracht worden volgens het principe 'werk in eigen streek'. In dit kader stelt het Vlaams Blok een beperking voor van de registratierechten bij verhuis voor het werk en een verhuispremie voor ambtenaren. Ook een opvoedersloon voor de thuiswerkende ouder en het stimuleren van thuiswerk kunnen een bijdrage leveren tot het ontwarren van de verkeersknoop.

Openbaar vervoer

Er moet dringend geïnvesteerd worden in het openbaar vervoer. Het Vlaams Blok is voorstander van de geleidelijke invoering van gratis openbaar vervoer voor gezinnen in de steden. Het vervoer tussen de steden via het spoor kan aangemoedigd worden door het goedkoper te maken. Investerings moeten in de eerste plaats gericht zijn op de binnenlandse reiziger en niet zozeer op prestigeprojecten zoals de HST. Voor wat de NMBS betreft pleiten wij ervoor deze grondig te depolitiseren, zonder evenwel te privatiseren. Uiteraard moet ook hier de bevoegdheid hierover zo snel mogelijk Vlaams worden.

De frequentie van verbindingen moet worden opgetrokken en de reistijd ingekort. Het openbaar vervoer kan voor de meeste pendelaars pas een volwaardig alternatief zijn als er meer aandacht wordt geschonken aan reiscomfort en veiligheid.

Vrachtvervoer

De verkeersoverlast op onze wegen wordt in niet geringe mate veroorzaakt door de explosieve groei van het vrachtverkeer. De economische ontwikkelingen, besparingen en de huidige bedrijfscultuur hebben ertoe geleid dat bedrijven hun opslagcapaciteiten hebben afgebouwd en kozen voor snelle leveringen. Maar de onvermijdelijke files zorgen ervoor dat het goedkope principe ‘just in time’ intussen vaak uitdraait op een ‘veel te laat’. Daarom is het wenselijk dat bedrijven hun strategie opnieuw doorlichten en uitkijken naar mogelijke alternatieven. De overheid moet maatregelen nemen die het vrachtvervoer via de binnenvaart en het spoor bevorderen.

Mentaliteitswijziging

De toename van het wegverkeer is natuurlijk de kern van ons huidige mobiliteitsprobleem. Vlaanderen heeft al het dichtste wegennetwerk ter wereld. De aanleg van meer wegen biedt doorgaans dan ook geen oplossing.

De automobilist wordt door de overheid in dit land al te vaak beschouwd als een citroen die genadeloos kan en mag uitgeperst worden door de fiscus. Het Vlaams Blok is dan ook absoluut geen voorstander van alweer bijkomende taksen of milieuheffingen, waarvan het gunstige effect op het milieu en de mobiliteit ook nog moet bewezen worden. Mobiliteit is overigens een sociaal recht en mag niet het voorrecht worden van de ‘happy few’, een kleine rijke groep die het zich nog kan veroorloven met een wagen rond te rijden. Als we willen dat mensen vrijwillig hun wagen aan de kant laten staan en wat meer kiezen voor de fiets of voor het openbaar vervoer, dan is er een mentaliteitswijziging nodig. De overheid kan daartoe een steentje bijdragen door te investeren in het openbaar vervoer, het aanleggen van overstapparkings en fietsenstallingen, collectief leerlingenvervoer, veilige fietspaden enz. Om het mobiliteitsprobleem onder controle te krijgen, is er hoe dan ook nog een lange weg af te leggen.

KORT

Het Vlaams Blok is voor een gezond milieubeleid en een doordachte ruimtelijke ordening en mobiliteitspolitiek. Onze voorstellen:

- *milieuvriendelijke bedrijven en producten fiscaal aanmoedigen*
- *afval beperken, selectief ophalen en verwerken*
- *steden moeten weer veilig, aantrekkelijk en leefbaar worden*
- *een ruimtelijke ordening volgens het principe van de inbreiding en de bescherming van open ruimtes en natuurgebieden*
- *er moet een redelijke en menselijke oplossing komen voor weekendverblijven en zonevreemde woningen*
- *‘werk in eigen streek’ en thuiswerk moeten bevorderd worden*
- *de overheid moet investeren in de aantrekkelijkheid en het comfort van het openbaar vervoer*

10. VLAANDEREN IN DE WERELD

Welke plaats moet en kan Vlaanderen innemen op het internationale forum? Voor welke buitenlandse politiek kiezen wij? Een overzicht van onze standpunten.

Samenwerking met Nederland

Vlaanderen en Nederland zijn historisch verbonden door dezelfde taal en een gemeenschappelijk verleden. Het ligt dan ook voor de hand dat wij in een tijdperk van Europese eenwording en mondialisering de handen in mekaar slaan om onze belangen te verdedigen. Eens de Vlaamse onafhankelijkheid gerealiseerd, is het wenselijk dat wij komen tot een veel nauwere samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland.

In afwachting daarvan kunnen wij vandaag reeds onze politieke beslissingen op elkaar afstemmen. De dossiers van de IJzeren Rijn en de uitdieping van de Schelde bewijzen dat wij dringend moeten afstappen van een zinloze concurrentiestrijd. Dat is ook zo voor Antwerpen en Rotterdam, waar we beiden zonder twijfel meer baat hebben bij een gemeenschappelijk havenbeleid.

Vlaanderen in Europa

De Europese samenwerking heeft de voorbije decennia bijgedragen tot de vrede, de stabiliteit en de welvaart in West-Europa. Wij zijn ook van oordeel dat wij nu de historische kans moeten grijpen om de volkeren van West-, Midden- en Oost-Europa te verenigen in een hecht samenwerkingsverband.

Dat neemt echter niet weg dat wij een zeer kritische houding aannemen tegenover de Europese Unie. Voor nationalistes is het zelfbeschikkingsrecht van alle volkeren immers fundamenteel. Elk volk heeft het recht zélf te beslissen welke richting het uit wil en hoe het zijn toekomst gestalte wil geven. Vlaanderen maakt deel uit van Europa en natuurlijk willen wij samenwerken met andere volkeren. Maar Vlaanderen moet ook zichzelf kunnen blijven, net zoals alle andere volkeren. Daarom wijzen wij een eindeloos integratieproces van de hand en pleiten wij voor een duidelijke taakverdeling en een afgrenzing van bevoegdheden tussen de Europese Unie en de lidstaten.

Het doorschuiven van alsmear meer bevoegdheden naar Europa garandeert ook niet dat de problemen efficiënter worden aangepakt of opgelost. Europa is maar al te dikwijls een slecht werkende en logge bureaucratie, en voor de meeste mensen een ver-van-mijn-bed-show.

Europa is niet democratisch

De kloof tussen de EU en de burgers groeit elke dag. We hebben nu wel een eenheidsmunt (de euro) maar voor het overige is het niet echt duidelijk wat de meerwaarde van de EU is. Brussel en Straatsburg liggen ver weg en de Europese ervaringen van landen als Denemarken en Ierland zijn niet hoopgevend. Zo sprak Denemarken zich in een referendum uit tegen het Verdrag van Amsterdam. Europa dwong de Denen daarop opnieuw naar de stembus om het gewenste resultaat te bekomen. En toen Ierland het Verdrag van Nice ook al verwierp in een volksraadpleging, liet de EU weten zich geen barst aan te trekken van de Ierse afwijzing. Uiteindelijk hebben de Ieren het Verdrag van Nice recent dan toch aanvaard, zij het ook nu weer onder zware druk van Europa.

Het is duidelijk dat er vraagtekens moeten geplaatst worden bij de houding van de Europese bewindvoerders. De besluitvorming van de EU is ver van democratisch.

Een ander Europa

Het Vlaams Blok is voorstander van een confederaal Europa dat de eigenheid en het zelfbeschikkingsrecht van de volkeren respecteert. Wij wijzen de Europese superstaat af en kiezen voor een samenwerkingsverband van soevereine (zelfstandige) volkeren. Die volkeren moeten niet alleen zelf beslissen óf zij meedoen, maar moeten ook op elk moment uit de Europese Unie kunnen stappen.

Onze krachtlijnen voor een ander Europa zijn de volgende:

Europa moet Europees blijven

- Alleen Europese landen kunnen toetreden tot de EU. Turkije is wat ons betreft geen kandidaat. Dat neemt niet weg dat we moeten streven naar goede betrekkingen. Al was het maar om de democratische principes en de eerbiediging van de mensenrechten in Turkije af te dwingen.
- De toetreding van nieuwe leden moet in trappen gebeuren en Europa moet maatregelen uitwerken om een toevloed van economische vluchtelingen te voorkomen.
- Europa moet strikter toezien op asielmisbruik. Alleen echte politieke vluchtelingen hebben recht op een volledige asielpcedure. Zij worden ook best opgevangen in de nabijheid van hun thuisland.

Een democratisch Europa

- De Raad van Ministers moet het belangrijkste wetgevende orgaan blijven, maar meer openheid in de besluitvorming is toch noodzakelijk.
- De rol van de Europese Commissie moet beperkt blijven.
- De beslissingen moeten genomen worden op het niveau dat het dichtst bij de mensen staat (het subsidiariteitsbeginsel). Europa of de staten moeten die bevoegdheden uitoefenen die het best bij hun passen. Europese beslissingen worden genomen bij eenparigheid van stemmen of bij meerderheid.
- Het Vlaams Blok verzet zich tegen een Europees burgerschap omdat dat in de lijn ligt van een superstaat. Bovendien verzwakt zo'n burgerschap ook de positie van de Vlamingen in en rond Brussel.
- De vestiging van Europese instellingen in Brussel is een ramp voor de leefbaarheid van de stad en een bedreiging voor het Vlaamse karakter van de Rand. Daarom pleit het Vlaams Blok ervoor een aantal Europese functies af te stoten en het Europese Parlement definitief te verhuizen naar Straatsburg. Hier en daar wordt wel eens de idee geopperd om van Brussel een Europees district te maken. Dat is niet alleen compleet onrealistisch, maar ook onaanvaardbaar. Brussel is de hoofdstad van Vlaanderen.

Vlaanderen in de wereld

Het respect voor de rechten van kleine onderdrukte volkeren en bedreigde talen behoort tot de kern van het Vlaams Blok-standpunt over buitenlandse politiek.

Om Vlaanderen een stem te geven op het internationale forum hebben wij dringend nood aan een eigen diplomatie. Hier is beslist een taak weggelegd voor de Vlaamse regering. Zij moet er voor zorgen dat Vlaanderen in de wereld vertegenwoordigd wordt door een slagkrachtig diplomatiek korps. Vlaamse

diplomaten moeten de boodschap uitdragen dat wij België op een vreedzame wijze willen opsplitsen en dat Walen en Vlamingen dan een betere toekomst te wachten staat.

Vlaanderen is een eeuwenoude cultuurnatie met een rijk verleden. Vandaag staan onze exportproducten borg voor kwaliteit. Beide elementen zijn van enorm belang om Vlaanderen in het buitenland te verkopen.

De Verenigde Naties

De Verenigde Naties zijn een interessant forum waar landen hun problemen kunnen aankaarten en onderling ideeën kunnen uitwisselen. Helaas is de internationale organisatie met bijna 200 lidstaten ook een logge machine waar corruptie welig tiert. Een grondige reorganisatie dringt zich dan ook op.

De dramatische gebeurtenissen in Somalië en Ruanda tonen aan dat de inzet van VN-blauwhelmen bij gewelddadige conflicten altijd grondig overdacht moet worden.

Heel wat rapporten en resoluties van de Verenigde Naties zijn politiek gekleurd en ideologisch gemotiveerd. Het VN-rapport uit 1999 waarin Europa wordt aanbevolen om zo'n 130 miljoen nieuwe immigranten aan te trekken is tekenend.

Ontwikkelingshulp

Natuurlijk zijn er tijdens het koloniale tijdperk fouten gemaakt en misdaden begaan. Maar Vlaanderen en Europa zijn niét verantwoordelijk voor alle ellende in de wereld.

Als Afrika nu verscheurd wordt door oorlogen en bloedige stammetwisten, dan komt dat ook omdat de Europese grootmachten in het verleden bijna willekeurig grenzen hebben getrokken doorheen het continent zonder rekening te houden met de etnische breuklijnen. Het Vlaams Blok pleit daarom voor een internationale conferentie die grenscorrecties kan aanbevelen. Ontwikkelingshulp heeft immers alleen maar zin in staten die niet hopeloos verdeeld zijn.

In het licht van de talrijke schandalen uit het recente verleden eist het Vlaams Blok een verscherpte controle op de uitgaven van allerlei NGO's in het kader van de ontwikkelingssamenwerking.

Het kan uiteraard niet de bedoeling zijn van ontwikkelingshulp om de betrokken landen voor altijd afhankelijk te maken van steun uit het Westen. Alleen projecten die ervoor zorgen dat ontwikkelingslanden na verloop van tijd op eigen benen kunnen staan, verdienen steun.

Bovendien pleiten wij ervoor de ontwikkelingssamenwerking te heroriënteren door meer nadruk te leggen op de thuislanden van de hier verblijvende niet-Europese vreemdelingen. Met een deel van de gelden voor ontwikkelingssamenwerking kan de sociaal-economische ontwikkeling in deze landen gestimuleerd worden. Op deze wijze wordt ongetwijfeld de begeleide terugkeer van een aantal in Vlaanderen verblijvende vreemdelingen in de hand gewerkt.

Landsverdediging in internationale context

Europa kent een lange periode van vrede en politieke stabiliteit. Toch menen wij dat een eenzijdige ontwapening onverstandig zou zijn. Het Vlaams Blok pleit voor de uitbouw van een Europese defensiemacht en een ver doorgedreven samenwerking tussen de verschillende Europese landen op het vlak

van bewapening, militaire technologie, opleiding, organisatie en communicatie. De Europese legermacht moet in staat zijn het Europese grondgebied te beschermen, humanitaire opdrachten en snelle interventies in het buitenland uit te voeren. Een sterk Europa is niet langer afhankelijk van de Verenigde Staten maar wordt een gelijkwaardige partner. Een weerbaar Europa is de beste beveiliging tegen internationaal terrorisme.

KORT

Vlaanderen moet in het buitenland optreden als een zelfbewuste natie, op weg naar zelfstandigheid.

In de internationale politiek pleit het Vlaams Blok voor:

- ***een Vlaams diplomatenkorps dat onze taal en onze belangen verdedigt***
- ***een Europees Europa, waar volkeren zichzelf kunnen blijven***
- ***een democratisch Europa, met meer inspraak voor burgers en lidstaten***
- ***een Europa waar soevereine volkeren kunnen toetreden tot de Europese Unie, of er uitstappen***
- ***een verstandige en controleerbare ontwikkelingshulp, meer gericht op de thuislanden van de hier verblijvende vreemdelingen***
- ***een eigen Europese defensiemacht die optreedt als een onafhankelijke en gelijkwaardige partner van de Verenigde Staten***

VOOR WIE ER MEER WIL OVER WETEN...

Algemene kennismaking

- *De kracht van een overtuiging*. 2002, 60 p.

Vlaamse onafhankelijkheid

- Gerolf ANNEMANS, Karim VAN OVERMEIRE en Luk VAN NIEUWENHUYSEN. *Project Vlaamse staat. Een strategie naar Vlaamse onafhankelijkheid*. 1998, 182 p.
- Gerda VAN STEENBERGE en Dirk CROLS. *Proeve van Grondwet van de Republiek Vlaanderen*. 2002, 40 p.
- Peter LEMMENS. *Van België naar Vlaanderen. Een politiek-geschiedkundig essay*. 2001, 45 p.
- Bart JOSEPH en Ludo LEEN. *De kostprijs van België. De financiële plundering van Vlaanderen*. 2001, 57 p.
- *Vlaamse onafhankelijkheid*. 1998, 47 p.
- 'Onafhankelijkheidscongres' van 15.12.2001. *Werkgroep 3: Brussel*, p. 63-98.
- Wim VERREYCKEN en Frank CREYELMAN. *Wetsvoorstel tot invoering van een betaalde feestdag op 11 juli* (Senaat, zitting 1999, stuk 2-61/1)
- Wim VERREYCKEN. *Wetsvoorstel strekkende tot het verlenen van amnestie aan repressieslachtoffers* (Senaat, zitting 1999-2000, stuk 2-236/1)
- Joris VAN HAUTHEM, Bart LAEREMANS en Dominiek LOOTENS. *Het Lambermontakkoord: de berg heeft een muis gebaard; een catastrofe voor Brussel en Vlaanderen*. (persconferentie 10.11.2000)
- Joris VAN HAUTHEM, Bart LAEREMANS, Johan DEMOL en Dominiek LOOTENS. *Het Sint-Hugo-akkoord van 29 april: Vlaamse macht in Brussels Gewest definitief gekraakt!* (persconferentie 2.5.2001)
- Bart LAEREMANS en Karim VAN OVERMEIRE. *De Raamovereenkomst ter bescherming van de Nationale Minderheden. De klok 100 jaar achteruit!* (persconferentie 2.8.2001)
- Karim VAN OVERMEIRE. *De Guldensporenslag. Het verhaal van een onmogelijke gebeurtenis*. 2001, 319 p.

Democratie

- Gerda VAN STEENBERGE en Dirk CROLS. *Proeve van Grondwet van de Republiek Vlaanderen*. 2002, 40 p.
- *Congres 'Het volk beslist. Meer democratie in een vrij Vlaanderen'* van 8.6.1996.
- Filip DEWINTER, Jan PENRIS, Christian VEROUGSTRAETE en Hilde DE LOBEL. *Voorstel van decreet houdende de invoering van een Vlaamse volksraadpleging* (Vlaams Parlement, zitting 2001-2002, stuk 985 – Nr. 1)
- Francis VAN DEN EYNDE, Bart LAEREMANS en Gerolf ANNEMANS. *Censuur, correctionalisering persmisdrijven, politieke zuivering... Het Vlaams Blok en de Nieuwe Repressie*. (persconferentie 1.2.1999)

Gezin

- *Een keuze voor het leven*. 1998, 57 p.
- Francis VAN DEN EYNDE, Alexandra COLEN, Gerolf ANNEMANS en Bart LAEREMANS. *Wetsvoorstel tot aanvulling van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de opnemings van het geslachtsverschil als huwelijksnorm* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0485/001)
- Wim VERREYCKEN en Gerda STAVEAUX-VAN STEENBERGE. *Wetsvoorstel tot opheffing van de fiscale discriminatie van gezinnen van gehuwden* (Senaat, zitting 1999-2000, stuk 2-375/1)
- Koen BULTINCK, Guy D'HAESELEER, Hagen GOYVAERTS, Roger BOUTECA, Jaak VAN DEN BROECK en Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel houdende instelling van een gezinseffectenrapport* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 1226/001)
- Marijke DILLEN en Filip DEWINTER. *Voorstel van decreet houdende invoering van een geboortepremie* (Vlaams Parlement, zitting 1999-200, stuk 377 – Nr. 1)
- Marijke DILLEN en Filip DEWINTER. *Voorstel van decreet houdende de invoering van een bijzondere tegemoetkoming aan gezinnen met kinderen* (Vlaams Parlement, zitting 1999-2000, stuk 393 – Nr. 1)
- Marijke DILLEN en Felix STRACKX. *Voorstel van resolutie betreffende het beleidsplan Kinderopvang. Blauwdruk voor een toekomstgerichte uitbouw van het kinderopvanglandschap in Vlaanderen* (Vlaams Parlement, zitting 1999-2000, stuk 313 – Nr. 1)
- Gerolf ANNEMANS. *Wetsvoorstel tot invoering van een opvoedersvergoeding voor en tot toekenning van een sociaal statuut aan de thuiswerkende ouder* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 1114/001)
- Gerda STAVEAUX-VAN STEENBERGE. *Wetsvoorstel tot wijziging van de sociale-zekerheidswetgeving met het oog op de toekenning van een sociaal statuut en een opvoedersvergoeding aan de thuiswerkende ouder* (Senaat, zitting 2000-2001, stuk 2-633/1)

Vreemdelingen

- *Aanpassen of terugkeren. Het vreemdelingenstandpunt van het Vlaams Blok*. 2001, 45 p.
- Filip DEWINTER. *Baas in eigen land. Over identiteit, culturele eigenheid en nationaliteit*. 2000, 221 p.
- *Congres 'Zwartboek Verhofstadt' van 8.12.2002. Werkgroep 2: Vreemdelingen, illegalen en asiel*
- *Wetsvoorstel tot invoering van het "Wetboek Staatsburgerschap"* (persconferentie 22.11.1999)
- Bart LAEREMANS, Jan MORTELMANS en Bert SCHOOF. *Wetsvoorstel tot invoering van het Wetboek Staatsburgerschap* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0354/001)
- Gerolf ANNEMANS, Koen BULTINCK, Guy D'HAESELEER, Jan MORTELMANS en Jaak VAN DEN BROECK. *Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen teneinde het misbruik van studentenvisa te voorkomen* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2001-2002, stuk nr. doc 50 1477/001)
- Joris VAN HAUTHEM. *Wetsvoorstel tot instelling van een volksraadpleging over het stemrecht voor vreemdelingen* (Senaat, zitting 2000-2001, stuk 2-582/1)
- Filip DE MAN, Guy D'HAESELEER en John SPINNEWIJN. *Wetsvoorstel houdende de invoering van een terugkeerregeling voor personen van vreemde nationaliteit* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1998-1999, stuk nr. 2044/1)
- *Asiel blijft achillespees*. (persconferentie 22.11.2000)

- Gerolf ANNEMANS. *Wetsvoorstel tot afschaffing van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State tegen beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 1098/001)
- “*Illegalen: genoeg is genoeg*”. *Persconferentie naar aanleiding van de start van de regularisatiecampagne* (10.1.2000)

Taal en cultuur

- Peter LEMMENS en Paul MEEUS. *Onze taalrechten worden geschonden! Wat kan ik daar tegen doen? Praktische handleiding in de doolhof van de taalwetgeving*. 1999², 26 p.
- Dominiek LOOTENS-STAEL, Johan DEMOL en Luk VAN NIEUWENHUYSEN. *Voorstel van resolutie betreffende de niet-toepassing van het subrogatierecht door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 503 – Nr. 1)
- Dominiek LOOTENS-STAEL, Johan DEMOL en Luk VAN NIEUWENHUYSEN. *Voorstel van resolutie betreffende het niet toepassen door de Brusselse gemeenten en OCMW's van de taalwetgeving inzake de aanwerving van personeel, het in gebreke blijven dienaangaande van de vice-gouverneur van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad, de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en de niet-uitvoering van de in het Lambermontakkoord vastgelegde verdere overheveling van de gemeentewetgeving naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 468 – Nr. 1)
- Filip DEWINTER. *Voorstel van resolutie betreffende het gebruik van Nederlandstalige graden voor het hoger onderwijs* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 631 – Nr. 1)
- Marijke DILLEN. *Voorstel van resolutie betreffende maatregelen tot het houden van een wetenschappelijk onderzoek naar het aandeel van Nederlandstalige programma's op de openbare televisieomroep en Nederlandstalige muziek op de radiozenders* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 805 – Nr. 1)
- Filip DEWINTER, Marijke DILLEN en Karim VAN OVERMEIRE. *De ondervertegenwoordiging van het Vlaams Blok op televisie: analyse en voorstellen* (persconferentie 8.2.2001)

Onderwijs

- *Besluitennota Alternatieve Rondetafelconferentie*. 2002, 7 p.
- Julien LIBRECHT. *Standpunten bij diverse onderwijsbepalingen. Versie 2002-2003*. 2002, 72 p.
- Julien LIBRECHT. *Nota nr. 1. Verloning*. 2000, 9 p.
- Julien LIBRECHT. *Nota nr. 2. Naar een geïntegreerd gelijke kansenbeleid binnen het onderwijs*. 2000, 17 p.
- Julien LIBRECHT. *Nota nr. 4. De Sorbonne- en Bologna-verklaring*. 2001, 8 p.
- Julien LIBRECHT. *Nota nr. 5. Pensioenmaatregel TBS 55+*. 2001, 5 p.

Criminaliteit en justitie

- Gerolf ANNEMANS, Filip DE MAN, Bart LAEREMANS en Francis WOUTERS, *Veiligheidsactieplan 2002*. 2002, 32 p.
- *Recht op veiligheid*. 1998, 80 p.
- *Stop corruptie: propere handen*. 1998, 45 p.
- *Congres 'Zwartboek Verhofstadt' van 8.12.2002. Werkgroep 3: veiligheid en justitie*

- *Congres 'Onze steden bevrijden' van 9.4.2000. Werkgroep 1: Een veilige stad*, p. 2-15.
- Gerolf ANNEMANS, Bart LAEREMANS en Gerd VAN STEENBERGE. *Verwilghen en zijn veiligheidsplan: een weke ridder met fluwelen handschoenen* (persconferentie 14.2.2000)
- Filip DE MAN. *Aanklacht tegen de drugsprofeten*. 2001, 56 p.
- Gerolf ANNEMANS en Filip DE MAN. *Wetsvoorstel tot verstrenging van de straffen zoals bepaald in de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de gifstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, ontsmettingsmiddelen en antiseptica* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0389/001)
- Gerolf ANNEMANS en Filip DE MAN. *Wetsvoorstel tot versoepeling van de vervolgingen en opsporingen in het kader van het drugbeleid* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0388/001)

Sociaal beleid

- *Congres 'Onze steden bevrijden' van 9.4.2000. Werkgroep 2: Een leefbare, goed bestuurde stad, sociaal beleid in de stad*, p. 2-16.
- Koen BULTINCK, Guy D'HAESELEER, Hagen GOYVAERTS, Jaak VAN DEN BROECK, Roger BOUTECA en Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel tot wijziging van de door het koninklijk besluit van 19 december 1939 samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 1164/001)
- Koen BULTINCK, Guy D'HAESELEER, Hagen GOYVAERTS, Roger BOUTECA, Jaak VAN DEN BROECK en Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 april 1976 houdende de regeling van de gezinsbijslag ten voordele van de zelfstandigen* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 1165/001)
- Jurgen CEDER en Wim VERREYCKEN. *Wetsvoorstel tot het verlenen van rechtspersoonlijkheid aan organisaties van werknemers en van het overheids personeel* (Senaat, zitting 2000-2001, stuk 2-601/1)
- Gerolf ANNEMANS, Koen BULTINCK, Guy D'HAESELEER, Roger BOUTECA, Luc SEVENHANS en Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel tot oprichting van een Nederlandse en een Franstalige Orde van Geneeskundigen* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 2000-2001, stuk nr. doc 50 0939/001)
- Pieter HUYBRECHTS, Wilfried AERS en Felix STRACKX. *Voorstel van resolutie betreffende het aanpasbaar wonen en de toegankelijkheid van de openbare gebouwen en het openbaar vervoer voor mindervaliden en bejaarden* (Vlaams Parlement, zitting 1999-2000, stuk 200 – Nr. 1)

Ethische dossiers

- Paul MEEUS. *De moord op Beethoven*. 1996, 68 p.
- Gerolf ANNEMANS en Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel tot verlenen van rechtspersoonlijkheid aan het ongeborn kind* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0141/001)
- Alexandra COLEN. *Wetsvoorstel tot regeling van schadevergoeding toegekend bij aansprakelijkheid voor het ontstaan en voortbestaan van menselijk leven* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0220/001)
- Gerolf ANNEMANS. *Wetsvoorstel tot herinvoering van abortus in het strafrecht* (Kamer van Volksvertegenwoordigers, zitting 1999-2000, stuk nr. doc 50 0271/001)
- Felix STRACKX. *Voorstel van resolutie betreffende het terugdringen van het aantal abortussen in Vlaanderen* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 419 – Nr. 1)

Economie

- Bart JOSEPH en Ludo LEEN. *De kostprijs van België. De financiële plundering van Vlaanderen*. 2001, 57 p.
- *Congres 'Onze steden bevrijden' van 9.4.2000. Werkgroep 2: Een leefbare, goed bestuurde stad, Een lokaal economisch beleid*, p. 25-30.
- *Congres 'Vlaanderen Werkt! Welvaartscongres van het Vlaams Blok' van 30.11.1996*, 213 p.
- Felix STRACKX en Filip DEWINTER. *Voorstel van resolutie betreffende het ontwikkelen van een Vlaams kwaliteitslabel en het voeren van een sensibiliseringscampagne Koop Vlaams* (Vlaams Parlement, zitting 1999, stuk 53 – Nr. 1)
- Luk VAN NIEUWENHUYSEN en Joris VAN HAUTHEM. *Voorstel van resolutie betreffende een verandering van strategie inzake Vlabinvest* (Vlaams Parlement, zitting 1998-1999, stuk 1195 – Nr. 1)

Verkeer

- *Congres 'Onze steden bevrijden' van 9.4.2000. Werkgroep 2: Een leefbare, goed bestuurde stad, Mobiliteit*, p. 19-23.
- *Vlaams Blok-visie op de mobiliteit in Vlaanderen* (werktekst 1997)
- Jan PENRIS. *Voorstel van resolutie betreffende de uitbouw van een eigen Vlaamse spoorwegpolitiek* (Vlaams Parlement, zitting 1995-1996, stuk 242 – Nr. 1)

Milieu

- *Thuis zijn. Verkiezingsprogramma 2000. Milieu*, p. 65-71.
- Marleen VAN DEN EYNDE. *Voorstel van resolutie betreffende de nadelige gevolgen van de uitstoot van CO₂-gassen* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 614 – Nr. 1)

Ruimtelijke ordening

- *Vlaams Blok-visie op de ruimtelijke ordening in Vlaanderen en op het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen* (werktekst 1997)
- Pieter HUYBRECHTS, Filip DEWINTER, Frans WYMEERSCH, Jan PENRIS en Felix STRACKX. *Voorstel van decreet houdende de regularisatie van zonevreemde woningen* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 620 – Nr. 1)
- Marijke DILLEN, Filip DEWINTER, Frans WYMEERSCH en Jan PENRIS. *Voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, tot invoering van een verjaringstermijn voor bouwdelicten* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 621 – Nr. 1)

Buitenlands beleid

- *'Onafhankelijkheidscongres' van 15.12.2001. Werkgroep 4: Europa*, p. 99-119.

- Miel VERRIJKEN. *Vorstel van resolutie betreffende de toetreding van Vlaanderen tot de UNESCO als volwaardig of geassocieerd lid* (Vlaams Parlement, zitting 2000-2001, stuk 432 – Nr. 1)

Vooroordelen tegen het Vlaams Blok

- Jurgen CEDER. *10 vooroordelen over het Vlaams Blok*. 1999, 32 p.
- Geert VAN CLEEMPUT. *De leugens over het Vlaams Blok. Wat Marc Spruyt verzwijgt*. 2002, 87 p.

Inhoudstafel

1. Vlaanderen onafhankelijk
2. Democratie
3. Het gezin
4. Vreemdelingen
5. Cultuur en onderwijs
6. Criminaliteit en justitie
7. Sociale en ethische waarden
8. Een welvarend Vlaanderen
9. Milieu, ruimtelijke ordening en mobiliteit
10. Vlaanderen in de wereld

Voor wie er meer wil over weten...

Colofon

Een toekomst voor Vlaanderen.
Programma en standpunten van het Vlaams Blok.

Brussel
Vlaams Blok
december 2002
62 p.

D/2002/8196/9
ISBN 90-804104-
NUGI: 654

Dit programmaboek kwam tot stand dank zij de medewerking van:

Gerolf Annemans
Koen Bultinck
Dirk Crols
Marc Joris
Bart Joseph
Bart Laeremans
Ludo Leen
Peter Lemmens
Geert Van Cleemput
Tom Van Den Troost

Vlaams Blok
Madouplein 8 bus 9
1210 Brussel